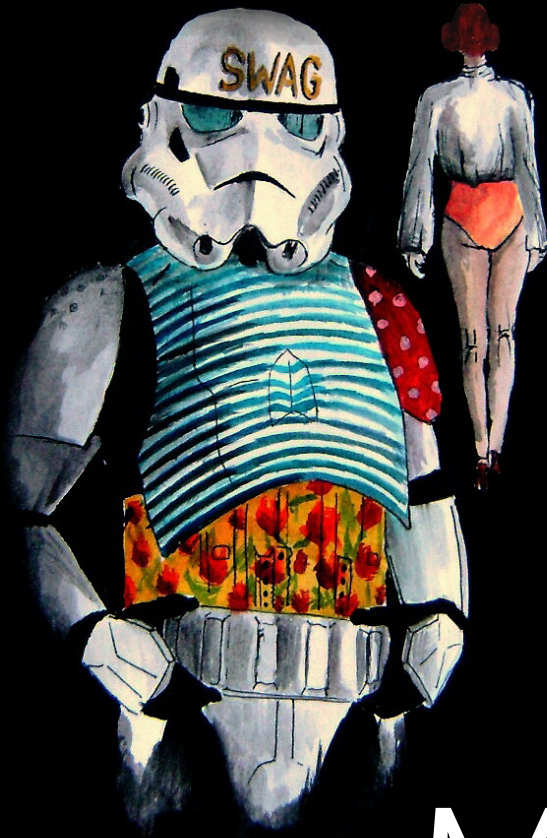

no. 30 11/13

MODEGYM
www.casopisgym.cz

Móda

Připadá mi to jako hrozně legrační představa, že bychom ze dne na den měli začít nosit uniformy. Kluci by na jednou vypadali všichni úplně stejně, dívky jakbysmet. Někteří by to uvítali jako alternativu, jak nevypadat jako šupák (já), ale o to víc by mě/nás bavilo pozorovat kolem sebe ty, kteří by najednou ztratili munici se vysmívat těm, kteří mají stejné triko dva dny po sobě, popř. by ztratilo smysl nakupovat co nejstylovější hadříčky a stavět na tom své ego a pozérství. Strašně se mi to nelíbí. Boom! Dost kritiky, kritizovat umí všichni. Líbí se mi, že jste kreativní, Vaše modely jsou špica!

Přívál nových tváří

Oscar Wilde kdysi řekl, že móda je tak netolerovatelná forma ošklivosti, že ji musíme měnit každého půl roku. Jistě, jedná se o značně nadsazený výrok. Ale položme si otázku, proč vlastně nedokážeme být bez všech našich oblíbených svetrů, halenek, sukní, kalhot, košil, sak, kabátů, klobouků, čepců a všech dalších typů oblečení? Proč se lidé nedokáží oblékat uniformně, jedním způsobem, nosit šaty stejného střihu a typu a zabývat se „praktičtějšími“ věcmi?

Odpověď je nasnadě: oblečení už dávno není jen látkou, chránící nás před sluncem a mrazem. Šaty se dá vyjádřit společenským postavením, příslušností k sociální skupině, bohatství, snaha se odlišit. Šaty jsou možnost, jak dát najevo sebejistotu a cílevědomost, i když jsem v myslí na pochybách. Mohu pomocí nich dát najevo, že mi není jedno, co si o mně lidé myslí. Oblečením můžeme vyjádřit postoj ke světu, oblečení nám dává možnost být sami sebou.

Mnoho lidí má módní idol, který napodobuje. Jiní takzvaně sledují poslední trendy v módě a ty následují s veškerou možnou důsledností. Další mají svůj vlastní styl, který vyznávají. A některým lidem je móda úplně ukradená. Jak je tomu na našem růžovém gymnáziu? Jak Vás, naše studenty a učitele, zajímá móda? Jaký učitel se podle Vás obléká nejelegantněji? Odpovědi na tyto i mnohé další otázky pro vás připravili v rozsáhlém tématu Anna Svobodová, Iwish Vu, Martin Rosocha, Petra Kratochvílová, Martina Marková, Tereza Stehlíková a Markéta Moravcová, které začíná na straně 10.

Pokud snad někteří z vás měli strach, že by GYMu chyběla nová generace redaktorů, není se čeho bát! Mohu s radostí oznámit, že od posledního čísla se redakce významně rozrostla: K Anežce Papáčkové přibyl celý tým ilustrátorek z kvarty: Lucie Lexová, Romana Illeová a Anežka Šimáčková. A tím nekončíme. Jan Brezovský vás seznámí s letošním adaptačním kurzem a Anna Svobodová (s Honzou oba z prvního ročníku) se připojila k Marii Ouškové v knižní rubrice. S radostí vítám v redakci také Filipa Otepu a Jirku Nováka z kvarty, kteří se po letech váhání připojili ke svému spolužákovi Pavlu Mráčkovi, již dlouholetému redaktoru GYMu. Ti z Vás, co sledují naše webové stránky, již přišli do kontaktu s Evou Klímovou z kvarty, která přebírá rubriku Černá kronika Nelze nevzpomenout na Petru Kratochvílovou, která se dostala do své vysněné Olomouce, a tak fyzicky opustila redakční radu. O tom, že je ale stále mezi námi, svědčí její článek v tématu. V GYMu se také bohužel rozhodla skončit Věra Košinová, a tak filmovou rubriku převzala Markéta Moravcová.

Spolu se začátkem školy jste si jistě všimli nově vybilénoho přízvění (důvod tohoto kroku vysvětluje Anna Betuštiaková na straně 23). Pan školník ale plánuje zaplnit sterilní stěny barevnými fotkami dodanými studenty. Proto

prosím, abyste jakékoli fotky, které byste chtěli ve sklepě vidat, dodaly komukoli z redakce či jakékoli pondělí do kumbálu vedle auly.

A ještě jedna důležitá zpráva! Naše webové stránky mají konečně nový vzhled. Na www.casopisgym.cz tak najdete články, blogy, krátké zprávy a zajímavé odkazy od redaktorů našeho časopisu. Věřím, že nové stránky, stejně jako první číslo GYMu v novém školním roce, Vám poskytnou inspirativní zážitek.

Vážení čtenáři, vážené čtenářky,
příjemné čtení přeje,

Petr Čížek, šéfredaktor

- 5 Posbírání
- 7 Co se děje v ředitelně
- 8 Etiketa
- Etika
- 10 **TÉMA - MÓDA**
- Fejeton
- 11 Úvaha: O módě
- 12 Dvojrozhovor - Čížek vs. Fliegel
- 13 Učitelská anketa
- 15 Úvaha : SWAG
- 16 Minirozhovor - Jitka Mašková
- 17 Studentská anketa
- 18 Černá kronika
- 19 Jazykový koutek
- 23 Zapomenutá místa
- 24 Gym, wellness & stuff
- 25 Počítače, mobily, internet
- 26 Dekahovor - Ludmila Císařová
- 29 Filmy
- 30 Kam to dotáhli - Štěpán Papáček
- 32 Knihy
- 33 Rozhovor s talentem - Lucie Horáčková
- 34 Na závěr
- 36 Inzerce

Také se
chystáte?

Časopis GYM vydává Sdružení rodičů při Gymnáziu v Třeboni. www.casopisgym.cz

Šéfredaktor: Petr Čížek (-chinano-) **Redaktoři:** Anna Kohoutová (-ako-), Martin Rosocha (-ros-), Petra Kratochvílová (-P.Krat-), Vu Thanh Huyen (-iwish-), Tereza Stehlíková (-TeSt-), Martina Marková (-mar.mar-), Pavel Mráček (-mrak-), Jiří Novák (-jiri-), Dominik Hořejší (-nick-), Anna Betuštiaková (-betuska-), Anežka Papáčková (-anezkap-), Markéta Moravcová (-mm-), Marek Čáp (-mar.cap-), Jan Brezovský (-jábr-), Anna Svobodová (-anny-), Eva Klímová (-ek-)

Titulka: Dominika Andrllová **Ilustrace:** Petra Kratochvílová, Anežka Papáčková, Lucie Lexová, Romana Illeová, Anežka Šimáčková **Foto:** Vu Thanh Huyen, Simona Hrušková

Grafika & web: Jan Kurš & Jan Kurš, Filip Otepka

Přijím příspěvků a redaktorů u členů redakční rady a na 1pcizek@gmail.com. Náklad 100 výtisků.

Vydáno 04.11.2013

Klasicky stylové Posbíráno

Jak jste si asi všichni už všimli, začal nový školní rok. To znamená, že máme za sebou prázdniny, které jste si, doufám, že alespoň z poloviny tak skvěle jako já, užili. Nový školní rok je opět šancí začít od znova. Znovu bojovat o známky, získávat další vědomosti, vydat se vstříc novým příležitostem. V tom všem vám já, ale i celá redakce, přeji hodně úspěchů.

Jak tomu obvykle bývá, s novým rokem přichází nová a velká spousta změn. Tou největší je dle mého názoru rekonstrukce kolostavu. Ta by měla zabránit tomu, aby se nadále kradla vaše kola, ta budou navíc díky střeše v suchu. Zatím jako jediná nevýhoda se jeví poměrně malá kapacita kolostavu, což se snad do prvních hezkých jarních dnů dokáže vyřešit.

Druhého září nás čekal druhý první školní den společně v tělocvičně. Pozitivně vnímaná loňská inovace dostala letos nové součásti. Pěvecké vystoupení dívčího sboru dělilo obecenstvo v tělocvičně na dva tábory - na ty, kterým stály vlasy hrůzou na hlavě a na ty, kterým se to moc líbilo. Následovalo už známé představování učitelů, zaměstnanců školy a tříd. Třetí a poslední část bylo představení nováčků. I zde jsme se dočkali novinky. Nebohé primány a prváky čekalo něco jako první zvonění (podobnost s posledním zvonění není náhodná). Naparádění nováčci v košilích a sukních museli podstoupit překážkovou dráhu a dělat šašky celé škole hned první den. Tato inovace byla více než jen trapně nešťastná a nezbyváá doufat, že pro další ročníky nedojde k jejímu opakování.

Hned v prvním týdnu vyjeli oktávani a následně čtvrtáci na vodu, aby dokončili to, v čem jim na jaře velká voda zabránila. Jejich dvoudenní sjíždění Lužnice bylo pohodovým začátkem jejich nejhektičtějšího školního roku. Hned po nich se vydali primáni a prváci do tradiční destinace - Římovna na jejich adaptační kurzy, kde již tradičně za asistence lektorů poznávali sami sebe. Ani tím ale školní kurzy neskončily, protože třetáci a septima započali jejich sportovně zeměpisné kurzy podobně jako loni letošní maturanti.

Naše škola se také zapojila do nového projektu. Jmenuje se Nové výzvy pro Třeboňsko a díky němu budeme moci dále financovat již rozběhlé školní aktivity a k nim přidat další nové. Finance z tohoto projektu také částečně zaplatili dopravu na sérii exkurzí 27. 9., kdy celá škola cestovala napříč republikou a poznávala nová místa.

O něco méně povedenou proměnou je nová učebna fyziky, ta opravu opravdu potřebovala. Bohužel staré těsné lavice vystřídaly nové, ještě těsnější. Pracovní deska na lavici je krátká, sotva se tam vejde velký sešit a úložný prostor pod lavicí je téměř nulový. Jediné, co je v učebně velké, je katedra, která má, s trochou nadsázky, stejnou plochu jako všechny lavice dohromady.

Těch osm let před námi bereme s úsměvem...

Už v minulém čísle jsem avizoval, že se chystá další učitelská svatba. Ta proběhla 21.9., novomanželům přejeme hodně štěstí do jejich společné cesty životem a příjemné rodičovské starosti s jejich potomkem, který již také klepe na dveře.

Prvního října vyrazili seminárníci oktávy, čtvrtáku a další zájemci na přednášku profesora Jacquesa Rupnika, který je politologem, historikem a profesorem Harvardu a Sorbonny. Naši studenti strávili příjemný čas v Jihočeském divadle společně se studenty několika dalších škol a mohli si vyslechnout přednášku na téma Cesta od totality k demokracii a účastnili se následné diskuze. Nezbyvá než doufat, aby podobných šancí přibývalo.

V polovině října se uskutečnil další zájezd do zahraničí. 49 studentů navštívilo Salzburg, Milán, Monako a trávili tři a půl dne v severním Španělsku. Přálo jim počasí a vyhřívali se v teplotách okolo 30°C, navštívili historické památky, muzea umění, koupali se v moři a celkově si užívali výborné dovolené, kterou pro ně přichystaly paní profesorky Bušková a Otepková, kterým patří největší dík.

Závěrem bych ještě rád dodal, že koncem letošního školního roku opustí redakci časopisu GYM značná část redaktorů. Proto hledáme naše schopné nástupce. Osobně bych se rád dočkal někoho, kdo se nebójí samostatně kriticky myslet, je nanejvýše ze sexty/druháku nebo mladší, kdo by se mnou spolupracoval na příštích číslech a po mém odchodu zaujal plnohodnotné mé místo v redakci. Pár tipů mám, ale budu radši, když někdo přijde sám od sebe.

...a když to teda bere prima s úsměvem, tak my taky!

První školní měsíc fungoval školní časopis bez šéfredaktora, který byl na studijním pobytu v Německu. I přesto jsme dokázali stále pracovat, nabrat některé nové členy, připravovat pro vás nové číslo časopisu a především rozjet úplně novou podobu internetových stránek školního časopisu. Ty jsou nyní přehlednější, plné nových rubrik a zajímavých informací. Těšíme se na vaši odezvu.

Už nyní se můžete těšit na nové číslo, které vyjde těsně před Vánoci, na nové téma, postřehy a články od nových redaktorů. Pokud by vám to přece jen bylo málo, v internetové sekci časopisu je pro vás připravena velká spousta dalších článků, komiksů a recenzí.

Na začátku října také proběhl další cyklus studentských voleb. Již tradičně na naší škole vyhrála TOP09 s drtivým náskokem. Druhá skončila Pirátská strana, která byla opět velkým lákadlem pro mladou generaci.

Řeč už byla o primánech a prvácích, kteří tak nebože doplatili na inovátorské experimenty při prvním školním dnu. Na tomto místě se jim sluší popřát, aby jejich pobyt zde byl plný pohody, získaných vědomostí a nových přátelství a abychom je za pár let mohli vidět ve stejné pozici, jako letošní maturanty, kterým přejeme v jejich posledním ročníku hodně síly, pile, bystrosti, důvtipu a hlavně trpělivosti.

Tady mělo být čerpadlo, my Darling

Pořád se něco děje

Ředitelna je místnost, která ani o prázdninách prakticky neutichla, neustále se v ní něco vymýšlelo, realizovalo, dojednávalo, pořád se tu někdo scházel či radil. Nehmatatelné střídalo hmatatelné. Věci se dotahovaly a dotahují do konce, nové výzvy a nápady přicházejí. Ne vše by bylo taktické prozrazovat, ale mezi ty nejdůležitější nápady, které se nejen v ředitelně rodily a které se povedlo dokončit, je realizace nového kolostavu vedle školy. Je to zatím naše největší letošní investice, školu přišla na téměř 450 tisíc korun – a to se nám podařilo cenu velmi podstatně snížit díky velkorysosti prakticky všech, kteří se na realizaci podíleli – František Šedivý (majitel firmy Agrico, kde se kovová konstrukce vyráběla) přispěl částkou 40 tisíc korun, Petr Míšek, který vypracoval studii na kolostav a který je i autorem loga školy, které se brzy objeví ve štítu konstrukce, pro nás pracoval velmi nadšeně a úplně zadarmo, stejně jako projektant Josef Kregl, který kolostav naprojektoval a bez jehož pomoci bych se těžko obcházela i při vyřizování stavebního povolení. Velké štěstí jsme měli i při sjednávání ceny atraktivní skleněné střechy, kde se nám podařilo dojednat dokonce sedmdesátiprocentní slevu. Ano, peněz zdaleka pořád není tolik, kolik bychom si představovali a kolik bychom potřebovali, ale třeba i díky trpělivému vyjednávání se nám daří velmi dobře hospodařit. A hlavně mám radost z toho, že stále více lidem stojí za to naši škole pomáhat. Mrzí mě, že se nepovedlo zrealizovat plánovanou parkovou úpravu v prostoru před školou – akce byla prakticky před spuštěním, ale město Třeboň

na poslední chvíli tuto investici v rámci úsporných opatření odpískalo s tím, že by měla být provedena v příštím roce. Tak snad.

Velkou radost mám ze všech získaných prostředků, které posunují naši práci někam dál a hlavně přinášejí našim žákům nové možnosti. Významným úspěchem je získání grantu z prostředků EU a státního rozpočtu ve výši téměř 2,4 milionu korun na projekt Nové výzvy pro Třeboňsko, díky němuž si můžeme i nadále v poměrně dost vysoké kvalitě dovolit vydávat časopis GYM, díky němuž nakoupíme atraktivní učební pomůcky do fyziky, jednu třídu vybavíme tablety a naučíme se je využívat pro výuku, téměř rok budeme moci využívat služeb Václava Bartušky – velmi akčního biologa, který funguje v hodinách jako jakýsi asistent. Všichni jste určitě zaregistrovali, že díky projektovým prostředkům nemusíte hradit v plné výši dopravné na exkurze. V současné době bojujeme o získání dalších prostředků – tentokrát z Regionálního operačního programu na rekonstrukci a vybavení všech laboratoří – biologické, chemické i fyzikální. Tak nám držte palce.

Povedlo se nám dotáhnout do konce rekonstrukci učebny fyziky, která vznikla samozřejmě za úzké spolupráce s těmi, kteří tam vyučují a jejichž požadavky jsme se pokusili vyslyšet. Prostorná demonstrační katedra, efektivní zatemnění, nové rozvody, tabule, lavice. Trochu nás mrzela poměrně dost omezená kritika některých žáků, kteří se nedokázali vypořádat s menšími lavicemi (jsou jen o 3 cm užší než ty minulé) a odsoudili tak funkčnost učebny jako celku. Je třeba mít na

Vážím si každého, kdo za mnou přichází s nápadem...

vědomí, že je tato místnost velmi malá a my do ní museli „nacpat“ 33 míst. Možností moc nebylo. Lavice zde (stejně jako kdekoli jinde) slouží výhradně k psaní poznámek – sešit popř. učebnice se na ně vedou bez problémů.

Na závěr jsem si vybrala příklad aktivity, která bude mít vždy na naší škole místo, pokud o ní bude zájem a samozřejmě pokud se najdou nadšení učitelé, kteří ji dokáží zorganizovat a hlavně obětavě realizovat. Ano, jde o poznávací zájezdy – kromě úspěšných Svatováclavských exkurzí proběhla v říjnu díky nadšení Hany Buškové a Štěpánky Otepkové úspěšná cesta téměř čtyř desítek našich žáků do Rakouska, Monaka a Katalánska. Jsem ráda, že je moje ředitelna místo, kde se dveře prakticky netrhnou. Vážím si každého, kdo přichází s nápadem, nikdy nevyženu nikoho, kdo potřebuje radu nebo pomoc. Nový sekretariát, který jsme přes léto vybudovali, vznikl také přesně za tímto účelem – aby byl servis pro vás všechny, kteří od nás cokoliv potřebujete, co neefektivnější a nejkomfortnější.

Prosím, jednu uniformu...

Ve škole se hromadí úkoly a testy, a vy navíc musíte každé ráno přemýšlet nad tím, co si na ty dlouhé hodiny v lavicích obléčete? Ano, řeč bude o oblečení a týkat se bude především děvčat. Nejen že většina mladých slečen nenávidí kombinování krásného oblečení s těžkým, ale hlavně neladícím batohem, ale obtěžuje je i tvoření stále nových outfitů.

Jak se tedy vyhnout tomuto problému? Řešení je vskutku jednoduché. Stačí prosadit školní uniformy. V Čechách to bude docela velký oříšek, ale v jiných zemích, jako například v Anglii, USA nebo

asijských státech, se jedná o zcela běžný zvyk. Studenti mají dokonce sezonní modely, takže se nemusíte bát, že byste museli chodit v krátkém rukávu i v mrazivých dnech. Ušetříte mnoho času a můžete se věnovat více „studiu“.) Měla bych

“Nechceme být ty, které ve večerních šatech každou větu končí výrazem: „...že jo, vole“

zmínit ale i negativa školního nařízení, a to je na první pohled viditelná prestiž škol. Žáci okamžitě zjišťují, zda se jedná o stejnozkroj ze soukromého školního zařízení, nebo o státní vzdělávací institut.

Pokud i tak máte pocit, že právě vy se nacházíte v té nejsložitější situaci, neměli bychom zapomenout na ženy z islámského světa. Například v Afganistánu se musí žena zahalovat do tzv. burky, neboli látky, která překrývá její normální oblečení a zakrývá tělo od hlavy až k patě. Z obličejů nejsou vidět dokonce ani oči. Burku si žena smí sundat pouze doma nebo na modlitebních místech. Stále si stěžujete na nekončící kombinování barev a sezónní trendy?

Ale abych vám sdělila také něco užitečného, nesmíme zapomínat, že šaty přeci jenom dělají člověka.

To co si oblékáme, prozrazuje náš vkus, odráží naše myšlení a také nás společensky zařazuje. Jdeme-li na společenskou akci, měli bychom dopředu přesně vědět, jaký je tak zvaný dress code (pokyn, jak se obléci). Do školy samozřejmě no-

síme to nejpohodlnější, ale období maturitních plesů se nebezpečně blíží (jupíí, k tomu ale v samostatném článku). Etiketa je však velice striktní: jakékoliv vybočení z normy je chyba. Snažíme se proto vždy správně odhadnout situaci a nevolit příliš křiklavý nebo kreativní vzhled, který můžeme prominout pouze umělcům a slavným osobnostem. Na závěr to nejdůležitější – jakémukoliv druhu oblečení musíme přizpůsobit i naše chování. Nechceme být ty, které ve večerních šatech každou větu končí výrazem: „...že jo, vole“. Vždyť souhra krásných šatů a znalostí pravidel etikety přeci vytváření neodolatelnou osobnost.

Neztrácejte hlavu a dodržujte etiketu!

ETIKA

-MM-

Jsem šátek, jsem piercing, jsem triko

Jsem dámský šátek. Jsem krásný elegantní ženský šátek. Vypadám moc dobře. Bývám na ženském navoňném krku a mám rozhled na

celý svět. Asi proto jsem tak oblíben.

Lidé mají mou nositelku i mě velice rádi. Nosívá nádherné oblečení,

kvůli kterému jí lidé velice rychle důvěřují.

Já a má dáma se bavíme jen s nejlepšími společnostmi. Je to tak skvělý svět.

Slunce není důležité, když zrovna zářím. Co jiného si přát?

Docházíme k obchodu a vcházíme dovnitř. Tam zdaleka obcházíme jednoho devianta s pankáčem, který nám hrozí potenciálním nebezpečím, a pokoušíme se zbavit jednoho homosexuála, co se s námi pokouší dávat do řeči.

My pokračujeme dál. Potřebujeme najít další věci a potkat další lidi.

My jsme ta nejlepší společnost, co se dá najít... I když je pravda, že má paní mě ukradla z obchodu...

Jsem pánský piercing ve rtech. Nebývám moc oblíbený. Nikdo mě nemá moc rád. Hlavně ne matky dívek. Matky dívek mne nenávidí. Já je také nemám moc rád – a to hlavně proto, že jsou až moc upravené.

Můj nosič je kluk od rány, co nosí – a hlavně černé oblečení s velkými sluchátky v uších. Lidé ho obchá-

zejí velkým obloukem, protože vypadá velice nebezpečně. Hlavně jeho kožená bunda a motorka k tomu.

Dívky se za ním hrnou.

A pak ho všechny opouští, když ho vidí plakat při filmech. Nečekají, že je takový. On vlastně není to, co všichni vidí. Znáám ho jen já, protože já jsem spolu s ním políbil všechny ty dívčí rty a ochutnal vše, co on ochutnal. Já jsem byl první, co ucítil bodnutí jeho řezavých slov a také jsem byl první, co plakal, když vyznával svou lásku.

Vybíráme dárek pro naši milou. Něco, co by jí dokázalo naší lásku a to, co k ní opravdu cítíme. Chtělo by to být něco nádherného, něco trefného, něco dokonalého. Přibližuje se k nám jakýsi homosexuál, a můj nositel se ho bojí. Já se ho také děsí. Protože homosexuál není muž pro naše

choutky.

Poodcházíme od něj a kolem nás prochází elegantně oděná dáma, co se nám vyhýbá obloukem. Asi se nás bojí.

Asi se bojí více mne než mého nositele.

Ale můj nositel mě dostal od své první milé, a od té doby se mne odmítá zbavit.

Jsem pánské triko. Nevím proč, ale za mým pánem se ohlíží hlavně muži. Můj majitel je z toho ne-

šťastný. Já bych mu sice rád pomohl, ale obávám se, že já jsem samotným viníkem.

Můj majitel je velice

zvláštní natu-ry.

Ženy se nedotkl už velice dlouho a muži ho nelákají. Je to prostě jen můj pán, co žije ve vlastním světě, v kterém neexistuje vlastně ale vůbec nic.

Myslím, že má růžová barva mu ale vůbec v ni-

čem nepomáhá, což můj pán vůbec nevnímá. Já jsem prostě triko, co bylo stvořeno v marné naději po módě, ale objevili mě jen ti, kteří mají až moc velký vkus a až moc velký cit k vlastnímu pohlaví. Můj majitel se nedotkl ženy už velice dlouho. Vždycky se mu zvýší tep, když kolem nějaká dívka projde, ale on neví, co má dělat. Pokouší se mluvit, ale zatím by zvládl nalákat jen muže.

Vcházíme do obchodu, abychom zde ulovili nějakou ženu. Míjíme nějaké zvláštní ztracené stvoření s pankáčem a při tom mu běhá mráz po zádech. Já, pánské triko, se nestarám.

Vidíme nádhernou ženu a jdeme za ní. Chceme s ní komunikovat. Ale něco nefunguje.

MÓDA

-TWISH-

Móda je samostatná umělecká kategorie, která, pokud ji neděláte pořádně, se nikdy nezavděčí všem. V tom spočívá její kouzlo a její kontroverze. Víte, osobně považuji módu za fajn a občas praktickou a v lepším případě dokonce pohlednou věc, ale asi to není úplně všechno. Tygří ponožtičky, tygří halenčička a tygří kabelka z tebe lepšího člověka neudělají, neonová/kanárková/hořčicová žlutá či vratká chůze na podpatcích na IQ nepřidají tak jako tak. Smůla, co? Někteří tvrdí, že vnější prezentace může efektivně působit jako berlička při snaze udělat dobrý první dojem. Možná. Jiní tvrdí, že dovolí-li si člověk hodnotit pouze podle fasády, nestojí za to ho

ani zvát dál. To spíš. Mně osobně se hrozně líbí motýlci, šifon, košile a kluci v dobře padnoucím obleku. Mám kamarádky, které se oblékají tak, aby to bylo vkusné a vhodné, a jiné, které se oblékají tak, aby se jim v tom dobře běhalo - svým způsobem to definuje člověka, vidíte? GYM se rozhodl toto lehce kontroverzní téma s velmi širokou cílovou skupinou čtenářů tvrdě proprat, čehož se zhostila většina redakce. -mar.mar- si vzala na paškál nejenom Váš názor na oblékání učitelů, ale také vypíchla dva naprosto diametrálně odlišné studenty, a dobrala se opravdu zajímavých výsledků! Slyšeli jste již o nové instituci s názvem Ministerstvo módy? Ne,

to není žert - z olomouckých dálín přispěla poznatky i -P.Krat- ! To, že je celý kantorský sbor neskutečně elegantní, víme všichni. Ale víte, že Jitka Mašková většinu z toho, co nosí, sama šije a vyrábí? Módy se týkají samozřejmě i jazykové koutky (-p.mracek-, -anezkap-, -já-) a Dekahovor s vždy vkusně noblesní Ludmilou Císařovou. A jestli mohou osobně doporučit, zaměřte se na úvahy a na rubriku Na Závěr. Tyto rubriky mají totiž na starosti muži, a to, čeho se dobrali, je vážně super.

Přeji krásné počtení, chlapcům co nejméně děravých ponožek a dívkám co nejméně mindráků!

FEJETON

-PKRAT-

Vláda bude mít nově ministerstvo módy a módní policii

Podle zahraničních průzkumů se Češi oblékají jako jedni z nejhorších v celé Evropě. Před námi jsou v tomto směru například i Bulharsko, Estonsko nebo Litva. Situace ohledně českého módního stylu nebyla nikdy nijak růžová, avšak teď je naprosto katastrofální, a volá

“Odhalený zadek, lezoucí z bokových kalhot, může svého nositele dostat do vězení minimálně na sedm let”

po okamžitém řešení. Češi chodí po městech v goretexových pohorkách a v softshellových bundách.

Objevují se ženy v sešlapaných „válenkách“ a se špeky přetékajícími z příliš těsně utažených kalhot. Současný stav je tak závažný, že zastínil jak problém ekonomické krize, tak blížících se voleb. Vláda svolala schůzi, na níž uvedla do chodu ministerstvo módy, pod které bude

spadat i módní policie. „Jako národ se oblékáme příšerně! Ministerstvo módy mělo být zavedeno už dávno,

a ne teprve až když se dostaneme do tak vyhrocené situace!“ uvedla exkluzivně pro GYM nově jmenovaná ministryně módy Krásoslava Vyšňořená. „Krise nám pomalu začíná přerůstat přes hlavu. Ponožky v sandálech a ledivky kolem pasu se klidně mohou stát záminkou k rozpoutání třetí světové války,“ dodává k tomu zástupce Vyšňořené a přední český návrhář Josef Klír. Další novinkou je zavedení módní policie, která se bude pohybovat v terénu a tvrdě trestat prohřešky proti slušnému oblékání. A postihy budou velmi závažné.

Za špatně sladěné oblečení hrozí pokuta v rozmezí od dvaceti do pětáctýřiceti tisíc korun, za nevhodné míchání stylů se peněžní sankce mohou vyšplhat do statisíců. Odhalený zadek, lezoucí z bokových kalhot, může svého nositele dostat do vězení minimálně na sedm let a nebezpeční recidivisté, kteří se opakovaně proviňují proti ponožkovo-sandálovému zákonu, mohou počítat s doživotím. Zřízena bude také speciální věznice pro módní zločince, kteří zde budou po celou dobu výkonu trestu nuceni nosit haute couture.

O problém českého odívání se začala mimo jiné zajímat také církev. Sám arcibiskup Dominik Duka je současným stavem tak otřesen, že na dotazy novinářů ohledně českého odívání reagoval pouze vý-

křiky: „Sodoma Gomora! Sodoma Gomora!!!“ a poté se s hlavou v dlaních rozplakal. Kněží však již mají vlastní plán, jak krizi řešit. K módní policii by zanedlouho měla

přibýt také módní inkvizice, k jejímž pravomocem bude patřit také zamykání do klády, natahování na skřípec, instituce španělské boty, nebo usekávání rukou.

ÚVAHA

-JIRI-

O módě

Móda, oblast, se kterou se setkal snad každý. V největším měřítku se s módou setkáváme u oblékání. Každý se obléká trochu jinak, ale móda, která se stále mění, to ovlivňuje. Samozřejmostí je, že móda se neprojevuje jen u oblékání, ale i u dalších oblastí. V poslední době je módní žít aktivně od útlého věku až do stáří, čehož často využívají různé společnosti, snažící se o to, abychom si kupovali jejich oblečení. Módním se tudíž stává oblečení jen z letošní kolekce, kterou začátkem dalšího ročního období nejlépe vyhodíte, abyste si mohli koupit kolekci další, jelikož na jaře příštího roku už tato kolekce módní nebude. A tak je vhodné položit si otázku, kde se vyvolává módní vlna? Dle mého názoru je počátkem módních vln firma. V určité firmě se sejde řada návrhářů (jsem-li stále u oblečení) a navrhne

nový model, podle kterého následovně budou vyrábět oblečení, například pro toto jaro. Následovně zaplatí velké sumy peněz médiím, aby se jejich nápad dostal mezi lidi. V takový moment se s reklamou na tyto výrobky setkáváme naprosto všude, na internetu, v televizi, v novinách a reklamních letáčích. V moment, kdy po nějaké době přijdeme do obchodu, který započal toto reklamní šílenství, máme pocit, že je to teď módní, a proto bychom si to měli koupit. A když se do této situace dostane větší masa lidí, stane se z toho populární a módní prvek, který bude kupovat skoro každý (to platí, i kdybych nemluvil přímo o onom oblékání)... Z části vydělaných peněz tato společnost zaplatí mnohým návrhářům, ti se pustí do práce, aby stvořili další nový vzhled a funkce vyráběných výrobků. Tolik k zapo-

čínání modních vln... Víme-li, že jde velkým firmám pouze o zisk, proč tedy módním vlnám podléháme? Ve věci vysvětlení této otázky bych použil klasické přísloví “šaty dělají člověka”. Asi je jasné, že lidé nechtějí příliš vybočovat z davu a vypadat navenek nedůvěryhodně, a proto se nechají unášet módní vlnou. Samozřejmě tím nechci tvrdit, že kdo se dobře obléká je maskující se hlupák. Chtěl jsem říct, že je smutné, když lidé takovému dobře oblékanému hlupákově věří víc než ošoupanému chytrému člověku. Módním vlnám se určitě v civilizovaném světě vyhnout nejde, snad jen absolutní izolací. Budeme-li žít na farmě, samostatně si obstarávat veškeré potřebné věci, srazíme módu na kolena! Tak tedy, vypínám počítač a elektrický proud, oblékám si tři pruhu a jdu na “hambáče do Mekáče”.

Buzna vs. Homeless?! NO.

Metrosexuál vs. Retrosexuál. THAT'S RIGHT!!

V dnešní době existuje nepřeberné množství pojmů končících na sexuál – hetero, homo, metro, retro, gastro, technoc, neo, über,...je toho zkrátka moc. Velmi často se stává, že si takový termín špatně přebereme, že úplně nepochopíme jeho význam. Já osobně si myslím, že nejméně pochopený je právě pojem metrosexuál. Muž, který se o sebe stará je v lepších případech označován, jako šampón či buzna. Proto mám potřebu tento pojem blíže specifikovat. Pojem metrosexuál vychází ze slov metropolitní a heterosexuál. Podle definic je jako metrosexuál označován ten člověk, který využívá služby, které mu poskytuje metropole, což je například kadeřník, posilovna, či solárium. Přesný opak metrosexuála je retrosexuál. Retrosexuál je muž, který se neřídí módními trendy, holí si pouze tvář a nepoužívá víc vlasové ani pletové kosmetiky, než jeho partnerka.

Vypátrat na naší škole zástupce obou výše zmíněných „sexuálů“ mi nedělalo žádný problém, přece jenom jsou oba poznat na první pohled. Ani jeden z nich, by se do kategorie, v prvním případě metrosexuálů a v druhém retrosexuálů, sám nezařadil, ale já si myslím, že oba do té své skupiny náramně patří. Sami se můžete přesvědčit v následujícím dvojrozhovoru.

Záleží ti na tom, co máš na sobě? Myslíš, že šaty dělají člověka?

Jaroslav Fliegel: Šaty člověka určitě dělají. Vypovídají o nás hodně, což je zřejmě obzvlášť v dnešní povrchní době. Nemluvě o tom, že si na lidi děláme názor během prvních 5 vteřin, takže se vyplatí vypadat nějak k světu.

Petr Čížek: Ano, záleží a ano, dělají. Rozhodně se ale nedá říci, že bych to s móděním nějak přehá-

něl – respektuji etiketní požadavky týkající se společenského oblečení, ale o tom, co se nosí, toho moc nevím.

Řídíš se podle posledních módních trendů?

J. F.: To moc ne, spíš si vybírám, co mi sedí. Trendy jsou na můj vkus občas moc radikální a já rozhodně nechci za každou cenu šokovat. Nicméně když zrovna móda diktuje slušivé věci, tak se řídím rád.

P. Č.: Ne, ani se o ně nezajímám.

Myslíš si o sobě, že jsi metrosexuál?

J. F.: To si nemyslím, na to bych musel o své tělo pečovat znatelně víc. Ne že by člověka někdy nenapadalo zajít do solárka a chytit trochu Mocca, ale to už by bylo asi trochu za hranicí. Minimálně v Třeboni asi ano, ve velkých městech je to tolerovanější.

Co si myslíš o metrosexuálech? Co si celkově myslíš o lidech, kteří o sebe přehnaně dbají?

P. Č.: Já lidi hodnotím mnohem více podle povahových vlastností, než podle toho, jak vypadají. To znamená, že něčí, jak říkáš, přehnaná péče o svůj vzhled nemůže moc ovlivnit můj názor na něj.

Co si myslíš o lidech, kteří o sebe nedbají?

J. F.: Myslím, že si neuvědomují sílu módy a její přesah do běžného života. Vzhled nás reprezentuje stejně jako náš projev, to by si měl každý uvědomit.

To, že člověk vypadá jako homeless z něj nedělá někoho výjimečného, myslím si, že platí pravý opak.

Jak se o sebe staráš? Jak vypadá tvůj normální den?

J. F.: Každý den ráno v 6:40 sprcha (za sebe doporučuji šampón Alcina C1 případně objemák od Dove), okolo 7:20 se vrhnu na vlasy – nejdřív stylovací pasta, pak lak – Taft 4 nebo 5, podle nálady. Potom jdu do školy. Po škole jdu do posilky nebo na judo, případně si jdu zaběhat. Jinak se o sebe moc přehnaně nestarám. Ke kadeřnici chodím podle potřeby, v průměru to vychází jednou za měsíc a kousek. Jiného specialistu už nenavštěvuji.

P. Č.: Ráno probíhá tradičně – vstanu, obléknu se, nijak složitě – kalhoty, tričko nebo košile, mikina nebo svetr, zubní kartáček a hřeben

jsou mými jedinými pomocníky při dlouhé, často i několikaminutové přípravě. Následuje více jak hodina ve vlaku a autobuse, kde si často pospím a můj dlouhý sekundový pilovaný účes vezme za své. Ve škole je někdy tělesná výchova, odkud se vracím s naplň usušenou hlavou po sprše. To mi připomíná můj bývalý módní doplněk – roztrhané sállovky, které mi sloužily jako školní prezůvky. Odpoledne se můj vzhled už moc nezmění, ani k lepšímu, ani k horšímu. Kadeřníka navštěvuji, když moje vlasy přestanou být ovladatelné jakýmkoli hřebenem, to jest zhruba jednou za dva měsíce.

UČITELSKÁ ANKETA

-ROS-

Učitelská anketa

Existuje pro Vás hranice, kterou byste u studentů a jejich oblečení/oblékání již nedokázali tolerovat? Pokud ano, jaká?

Adéla Holubová

It's simple: I don't give a *hit

Petr Kopeček

Móda mě opravdu nijak zvlášť nezajímá, a proto ani pro studenty

nemám nastavenou nějakou konkrétní hranici přijatelnosti. Snad pomůže drobný citát ze starých školních pravidel: „Student nechť chodí do školy vždy čistě oblečen...“ To má nadčasovou platnost i pro dnešek.

Martin Krynický

Myslím, že bych, pokud jde o módu, dokázal bych tolerovat cokoli. Byl bych rád, kdyby mě ostatní nechali oblékat se, jak mně to vyhovuje, a proto se snažím do

toho nekecat jiným. U mých vlastních dětí mně vadí výstřelky, které blokují funkci oděvu (například kotníkové ponožky a holé břicho v zimě, čepice a kozačky v létě). Jinak celý koncept módy „oblékám se tak, jak mi reklama velí, abych demonstroval svou jedinečnost“ je nesmyslný a tlak okolí na to, aby se všichni oblékali podle módy, vnímám jako neoprávněný. Lidé, kteří si hrají na módní policii, jsou pro mě na úrovni těch, kteří za komunismu kontrolovali vyvěšování vlaječek SSSR, zejména když si uvědomíme, že stejně, jak se dneska posmívají tomu, co se nosilo před dvaceti lety, budou se jejich nástupci za dvacet let pohoršovat nad tím, co nám nutí dneska oni. Svět bez módy by byl určitě příjemnější než svět s ní (samozřejmě nevěřím,

že bychom se ho mohli dočkat, protože máločím se tak dobře zotročuje jako nutností být in).

Karel Pazourek

Pro mě taková hranice existuje, i když ji neumím popsat. Přijde mi podobná jako hranice mezi slušným a neslušným chováním (také se mění s dobou).

Anna Kohoutová

V oblékání obecně nemám ráda vulgárnost, lacinou vyzývavost a špínu. A úroveň oblékání našich studentek a studentů hodnotím jako velmi nadprůměrnou - někdy opravdu a bez ironie radost pohledět. Obdivuji originalitu, osobitost, odvahu, sebevědomí. Ano, i šaty dělají člověka.

Krutopřísnějshustodémon

Osobně mi vadí, jak se tu protěžuje SWAG (Secretly We Are Gay), zatímco

o jeho důstojném protivníkově, YOLO (You Only Live Once), kde nic tu nic. Přitom jde o poměrně rozšířený styl. Každý se občas obléká tak, jako kdyby už zítra měl umřít, tzn. je mu to srdečně jedno,

co má na sobě. Možná proto tolik studentů ve škole nosí bačkory, YOLO jim totiž říká, že je kdykoliv mohou natáhnout. Má to však jedno riziko: vyznávání YOLO může vést až k módní sebevraždě. A na váš pohřeb většina blízkých YOLO přátel nedorazí, protože tam už si žádné faux pas (čtete „fó pá“) dovolit nemůžou.

Jitka Mašková

Různé výstřelky mi nevadí, jsem v oblékání dost tolerantní. Chápu, že naši žáci procházejí obdobím hledání identity, formováním vlastního vkusu a testováním, co na to okolí. Mojí hranicí by asi byla na jedné straně vulgarita a na druhé špína a totální zanedbanost.

Tereza Maříková

Pro mě je hranice v oblékání jasná, oblečení studenta a vlastně kohokoli, nesmí porušovat zákon, především ten o hanobení rasy, národa atd... a také ten o ohrožování mravní výchovy mládeže (nemám nic proti nudistům, avšak k uspokojení jejich potřeb jsou zde speciální místa a škola se k nim, myslím, nepočítá) a další zákonitost módy bych si soukromě nazvala „zákon přírody a podnebného pásu“. Ve znění asi takovém: „Co je nám platná nová vzdušná a sexy kolekce z vyhlášených módních domů Itálie či Francie, když u nás bude minus dvacet, takže to celou zimu bude jistit svet s jelením vzorem od babičky.“ Jinak i oblečení je výrazem osobnosti, originalita a různorodost navíc nejsou nudné na pohled,

takže noste, co chcete, co Vás baví a na co se cítíte, ale hlavně si z toho nedělejte smysl života, jelikož to opravdu důležité přece nenosí lidé na sobě.

Jana Havlová

Na prkna gymnázia nepatří, aby dívky chodily oděné ve stylu chytré horáčky a kluci by rozhodně neměli nosit císařovy nové šaty. Milí studenti, nechte se občas proškolit od pí Čížkové (módní policie).

Zuzana Dvořáková

Je každého věc, co nosí na sobě, jak se obléká. Řekla bych, že co se týče oblečení studentů, tak jsem celkem tolerantní. Ale myslím si, že je nevhodné, aby studenti nosili do školy takové oblečení, které by záměrně odhalovalo intimní partie. To by mi vadilo a nebyla bych ochotna to tolerovat.

Milada Benedová

Pohoršuje mě oblečení, které jakýmkoli způsobem napadá a zesměšňuje určité osoby nebo skupiny lidí. Děje se tak většinou rádoby vtipnými nápisy a malůvkami. Ani hadříky, které jsou „umělecky“ tak roztrhané, že z nich vykukují podstatné části lidského těla, na mě nepůsobí esteticky. Jinak jsem ráda, že se životní styl (včetně oblékání) proti dobám mého dětství a mládí podstatně uvolnil. Pokud jeden neomezuje druhého, necht' si žije podle svého přání a představ.

SWAG

Na světě je velká skupina „cool a in lidí“, jejichž typickým znakem je snapback naražená na hlavě. Říká se jim swaggeři.

Snad každý z vás se již setkal se slovem SWAG. Objevovalo se v textech „devadesátkových“ skupin a teď slovo opět ožilo. Začalo se používat v textech zejména popových a hip-hopových písní, např. všemi oblíbený Justin Bieber a jeho Boyfriend. Spojuje se s ním i zkratka YOLO, kterou má většina swaggeřů potřebu vykřikovat do světa.

“Zkuste se podívat na jejich fotky. Ve skutečnosti jsou všichni stejní.”

Slovo SWAG se stává čím dál známějším. V dnešní době tohle slovo označuje něčí styl, zejména oblékání. Většina lidí ale ani neví, že SWAG není o stylu. Neznamená to ani žádné „she wants a gentleman“, jak můžete vidět na obrázcích, sdílených na sociálních sítích. Ten, kdo o sobě tvrdí, že má SWAG, by si měl uvědomit, co o sobě vlastně

říká. Je to zkratka, kterou používali muži- gayové. Pravý význam zkratky je „secretly we are gays“. Tento význam slova už ale prakticky vyprchal.

Všichni swaggeři se snaží o to, aby byli originální. Zkuste se podívat na jejich fotky. Ve skutečnosti jsou všichni stejní. Kluci mají kalhoty pomalu u kolen, nebo naopak upnuté džíny, předraženou snapback a na krku nějaký krucifix. Holky mají na sobě velmi krátké kraťasy nebo různobarevné legíny, na které mnohdy nemají postavu.

K tomu většinou volná trička nebo tílka a basebalovou mikinu. Na hlavě samozřejmě opět snapback, ale poslední dobou se stává oblíbeným doplňkem tzv. beanie. Boty většinou Vansky nebo vysoké podpatky, ve kterých si umí možná tak zlámat nohy. Nesmíme opomenout vyžehlené vlasy a rádobý přirozené líčení. Tak kde se nachází ta jedinečnost?

Swagger má být ten, kdo se nějak liší. Ne ten, kdo si jen tak koupí značkový hadry a dává „luxusní

fotky“ na facebook apod.. Lidé se chtějí líbit, zviditelnit se. A pokoušejí se o to tím, že se podívají na pár fotek z tumblru nebo instagramu, a kompletně zkopírují celý outfit.

Každý by se měl oblékat tak, jak se mu to líbí a jak se cítí pohodlně, ne tak, aby mohl ukázat ostatním, jak má úžasný styl.

Na druhou stranu existuje i spoustu swaggerů, který se snaží tak moc líst, až je z toho jedna velká módní katastrofa. Nejlepší na tom všem je, že když si nějaký známější swagger nechá obarvit vlasy na zeleno, vyfotí se a „hodí to“ na net, za chvíli uvidíte spousty totožných fotek. Všichni se zkrátka navzájem kopírují.

Nejde si ani nevšimnout toho, že většina swaggerů je populárních nejen na sociálních sítích, ale i na školách a celkově mezi lidmi. Jednoduše, pokud máte swag, patříte mezi elitu.

Často zmiňované slovo swagger není odvozené od slova SWAG, jak si většina lidí myslí. V překladu tohle slovo znamená vychloubat se, chvástat se. Tak co se lidem tolik líbí na namyšlených kreaturách, které si myslí, že jsou něco víc jen proto, že „mají SWAG“?

s Jitkou Maškovou

„Jsem důkazem, že nouze naučila Dalibora housti.“

Elegance jako když vyšije...

Možná jste doteď nevěděli, že téměř vše, co na sobě má paní učitelka Jitka Mašková, si šije, plete nebo háčkuje sama. Co takový koníček obnáší a jak se dá skloubit s učitelskou profesí, se dočtete v tomto exkluzivním minirozhovoru.

Jak jste se k těmto ručním pracím dostala?

Docela postupně, nejprve pletení, pak šití, háčkování mě nebavilo a vyšívání také moc ne, v poslední době jsem se naučila pracovat s hedvábím, barvami na látky, různými materiály na výrobu šperků a podobně.

Jsem důkazem, že „nouze naučila Dalibora housti...“ – vyrůstala jsem v době, kdy konfekce nebyla nic moc. Na nižším stupni základky mi to nevadilo, ale s postupem puberty jsem začala toužit po originalitě a nebyla jsem v tom sama. Bydleli jsme na vesnici a bylo docela běžné, že spolužačky chodily v doma ušitém nebo pleteném oblečení. Jenže když nebyla šikovná babička nebo maminka, musely jsme sami.

Obyčejné látky a příze byly levné a dostupné. Jako první jsem začala s pletením – motat hladce a obrace bylo jednodušší, než se trápit u starého šlapacího šicího stoje. V sedmé třídě základní školy jsme dostaly se sestrou k Vánocům elektrický a to byla revoluce. Už na základní škole jsme obě chodily ve vlastnoručně vyrobeném oblečení. Jsem klasický samouk, něco jsem se naučila s pomocí obrazových návodů z Burdy nebo jiných časopisů a na zbytek jsem si musela přijít sama.

Jaká z těchto metod vás baví nejvíce?

Je mi to jedno – každé má svoje. Pletení je sice zdoluhavější, ale vždy to můžete vypárat a opravit, recyklovat materiál. Při šití se hůře napravnou chyba, ale máte širší výběr materiálů a možností, co si ušít. Nejvíc mě na tom baví ta fáze vymýšlení, plánování – prostě ta kreativita.

Vzpomínáte si na svůj první výtvar?

Na první výtvar už ne, ale některé z výrobků ze základky mám zdokumentované na fotkách a některé jsou ještě u rodičů. Kdybych vzpomínala na své začátky, tak se mi spíš vybaví hodnocení maminky. Vždy, když jsem se jí přišla ukázat s novým výrobkem, tak ho otočila do rubu a pořádně mi „zkontrolovala“ pečlivost zpracování. Samozřejmě, že jsem to nenáviděla, ale ve snaze vyhnout se další přednášce na téma „navrch huj a vespod fuj“, jsem se rychle vypracovala ke krejčovské úrovni.

Proč si oblečení vyrábíte sama?

Ze začátku to bylo z nutnosti, abych měla něco originálního, podle svého vkusu, co mi dobře padne a moc to nestálo. Tyto důvody sice přetrvávají, ale nyní je pro mne důležitější, že mě to baví. Je to velký koníček a relaxace. Činnost, jejíž výsledek záleží od začátku až do konce jen na mně. Proto možná neumím šít na někoho jiného. Na dcery jsem šila jen dokud mi do toho nezačaly mluvit, protože jsem neuměla splnit jejich představy přesně a výsledek tak nebyl stoprocentní.

Máte doma dvě děti, manžela a hory písemek k opravě. Máte vůbec na šití čas?

Noc je dlouhá a do neděle času dost. Většinou šiju přes den o víkend, protože na to potřebuji dobře vidět a pletu po večerech. Manžel má také své časové náročné koníčky, takže si je vzájemně tolerujeme.

Studentská anketa

„Až na nějaký ty SWAGY to tady docela ujde.“

Redakci GYMu tentokrát zajímaly vaše názory na oblékání učitelů a studentů na naší škole. Většina z vás si myslí, že stav oblékání učitelů je, až na pana Krynického, celkem v normě. Ale našly se i výjimky, někteří studenti se na učitele dívají, jen když se nudí, a tak je jim jedno, co mají na sobě. Neznámý student septimy je rád, když jsou učitelé oblečení špatně, protože on se potom cítí lépe. Dalšího studenta, tentokrát z kvinty, nezajímá, co mají učitelé na sobě, ale když je to hodně divné, tak se jim rád zasměje. Oblečení studentů bylo téměř ve všech případech ohodnocené jako katastrofální. Jeden kvintán si dokonce myslí, že on je jediný hezky se oblékající člověk na škole. Optimistický tercián není z oblékání

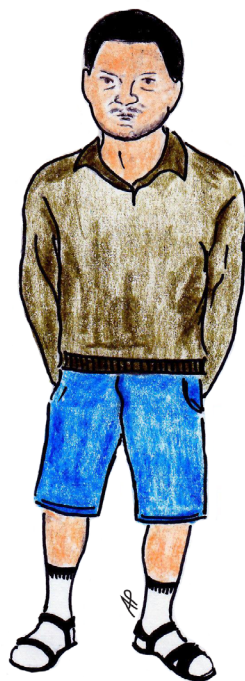
jeho spolužáků až tak znechucen, myslí si, že to tady, „až na nějaký ty SWAGY,” ujde.

Dále nás zajímalo, jestli je pro vás důležité to, co si oblékáte a kolik byste byli ochotni utratit za kus oblečení. Usměvavá primánka odpovíděla následovně: „Je, protože když máte na sobě něco divného, tak jste v tom divný. A já nemám žádné peníze, tak asi bych nic nedala.“ Pro hermafroditního studenta septimy je jeho oblečení důležité, protože je král, a nedal by za oblečení víc, než za jednu hru na xbox.

Ani mě moc nepřekvapilo, že anketu o nejlépe oblékaného učitele vyhrál král všech pletených svetrů Martin Rosocha. Na druhém místě skončila naše elegantní ředitelka Anna Kohoutová a jako třetí se umístila vždy usměvavá angličtino-francouzštinářka Zuzana Dvořáková.

Co si myslíte o tom, že jste vyhrál?

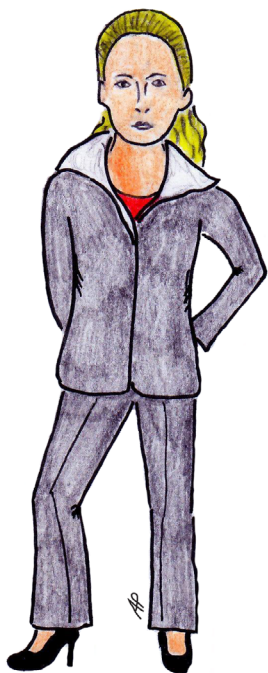
Martin Rosocha: Móda se prý dá koupit, styl nikoli. Když si do sandálů od Blahnika (není nic dražšího) vezmete ponožky od Moxonu (dvorní dodavatel ponožek britské královské rodiny), můžete se vsadit, že okolí se bude i tak ušklibat; nebude sice vědět proč, ušklibat se ale bude. „Co je na tom tak špatného?“ zeptáte se třebaš poté značně naivně. „Vždyť je to příšerné,“ dozvíte se v podstatě od všech; od těch přepečlivě a s nejnovější módou našňořených, přes ty opačné, kteří v přiškrcených legínách sotva lezou, případně ve vybledlém šustákovém kostýmu perfektně zapadají do šedi všedního dne, až po ty

v obnošeném čemkoli, co je však již několik let docela mimo. Proto jsem si vzal sandály, které nebyly od Blahnika, a ponožky v nich byly docela obyčejné. Potom jsem vyhrál soutěž. A když se mne někdo zeptá, jak je to probiha jenom možné, odpovím hrdě slovy Coco Chanel: „Nedělám módu. Já jsem móda.“ Necht' žije recese, študáci!

Co si myslíte o tom, že vyhrál Rosocha?

Anna Kohoutová: Martin Rosocha se těší velké přízni svých žáků - a já se jim upřímně řečeno vůbec nedivím. Jeho kreativní přístup k úpravě svého zevnějšku jsem již mnohokrát ocenila - a on to dobře ví. Přestože to ne tak vždycky

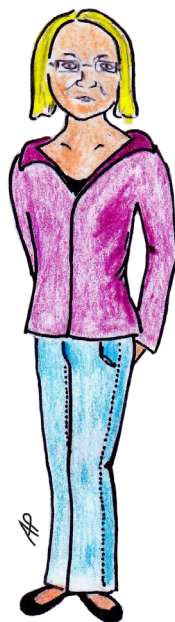
plánuje, umí nosit netradiční věci mnohdy netradičním způsobem. A to zřejmě účastníci ankety ocenili.

Myslíte si, že je důležité, co mají učitelé na sobě?

Anna Kohoutová: Nemyslím si, že je to to nejdůležitější. Na první místa stavím spíše jiné věci - charisma, intelekt, odbornou způsobilost, nastavení morálních hodnot, smysl pro humor. Lhala bych ale, kdybych tvrdila, že je mi to, jak učitelé vypadají, jak chodí upravení a oblečení, bylo úplně jedno. Mys-

lím, že je to velmi příjemný bonus, pokud se žáci mohou každou hodinu dívat nejen na charismatického, vstřícného a vtipného intelektuála, ale i na šmrncovního, vkusně a osobitě upraveného učitele.

Zuzana Dvořáková: Učitelé působí každý den na své žáky a nejen tím, co říkají, ale i tím, jak vypadají, jak se chovají. Pro mnohé jsou vzorem. Proto si myslím, že je důležité i to, co mají na sobě. To o člověku také hodně prozradí.

ČERNÁ KRONIKA

-EK-

Phobia ostiorum

Možná jste si v poslední době všimli podivného otevírání dveří, za kterými nikdo není. Co za toto může? Máme snad na gymnáziu duchy?

Podívejme se na tuto problematiku blíže. Tento jev se začal objevovat zejména v učebně kvarty, kde se během výuky dveře nevysvětlitelně otevírají, a co hůře, poté se nedají ani zavřít. A když všichni plní očekávání otočí hlavu ke dveřím, za nimi je jen chodba zející prázdnotou, či jsou slyšet studenti, kteří se ulévají z hodin.

Je pravdou, že někteří kantoři řeší tento problém velmi svérázně, například tím, že požádají někoho ze sousední třídy, aby dveře zablokoval židlí, což pak u třídy vyvolá značný rozruch. Paní učitelka Havlová dokonce konstatovala, že třída kvarty je snad prokletá, protože jakmile se jí povedlo vyřešit problém s dveřmi, zjistila,

že z učebny zmizel levý reproduktor od chytré tabule.

Někteří studenti jsou z tohoto jevu již přímo vyděšeni, a pokaždé když se dveře záhadně otevrou, uštědří jim to malý srdeční infarkt.

Minulý pátek, když jsem zrovna měla chemická praktika, jsme se děli tentokrát ve třídě chemie a znovu se stal tento záhadný jev. I když to nikdo nečekal v této učebně, dveře se opět začaly samy od sebe pomalu otevírat. Stále se otevíraly a otevíraly, až najedou se za nimi zjevil pan Matějka. Vypadal velmi podivně a na tváři mu zářil ďábelský úsměv. Jelikož jsme všichni terorizováni neustálým strachem, velmi jsme se ho lekli.

Naše statečná paní učitelka Tichá se s odvahou vydala za podivným obrazem pana Matějky. Tíse jsme seděli a v hrůze vyčkávali. Dveře se zavřely. Z chodby se začaly ozývat podivné zvuky, skřípání a rány. Byli jsme opravdu zděšeni, když se paní učitelka vrátila celá bledá. Nic nám neřekla, a pokračovali jsme ve výuce.

Otázka zní: Byl to skutečně pan Matějka, nebo záhadný fantom dveří gymnázia?

Die Mode in Deutschland

Deutschland und Mode - das passt schon ziemlich gut zusammen. Früher war es aber nicht so, wie jetzt. Manche Leute haben sich um Mode-Trende nicht gekümmert und vor allem ging es um Komfort. Heute kann man Deutschland als ein Modeland benennen. In Berlin gibt es mehr als 100 Modehäuser. Es

sind dort auch viele Wettbewerbe, wie zum Beispiel Createurope oder Mercedes-Benz Fashion-Week.

Menschen in Deutschland lieben Kleidung einzukaufen. Man nennt es dort Shoppen und meistens lieben es junge Frauen. Aber auch heute ist auf dem ersten Platz der Komfort, es muss einfach gut

passen und angenehm sein. In den Bergen (in den Alpen) tragen manche, sogar oft junge Menschen nicht nur am Wochenende, sondern auch am Alltag die Trächtige. Und dadurch erhalten sie die Tradition. Aber sowieso ziehen sich junge Leute gleich an, wie in anderen Ländern.

El diseñador latino más conocido en China

Hector Terrones es uno de los diseñadores más famosos de América Latina y al mismo tiempo uno de los más controvertidos. Su estilo es muy original, es una mezcla de elementos barrocos, victorianos y medievales. Su sello característico desde el inicio de su carrera

es el uso del corsette. Quiere que en su trabajo estén presentes tres principios: arte, estilo y funcionalidad. Cada modelo parece estar inspirado en sensaciones místicas que unen el mundo espiritual, la naturaleza y la libertad. Uno de sus éxitos más grandes fue su pre-

sentación en el Carrusel de Louvre en París, dentro del evento Le Mexique a Paris. Hector Terrones es también conocido en los países, que tienen importancia en el mundo de la moda, por ejemplo Hungría, Japón, Argentina o Los Estados Unidos.

How are the native speaker new-comers doing

Most of you must have noticed that time to time you meet a quiet short haired Miss holding a stack of papers or a tall brown haired Mr who always wears a wide smile upon his face. Two native speakers are a new part of our teaching committee (an awkward way how to name it but nothing else came up to my mind). My class is lectured by Peter Dunn who used to lead one of the English Days last year. He is so talka-

tive and so outgoing that it feels so natural to talk to him. Miss Bobok is a kind, sympathetic, sincere lady with great teaching and communication skills. Are not those two perfect for this position? I think they are. Have you been wondering how they think about this country or how they feel about our school? That is exactly what I was going for while interviewing these two great personalities.

1. What is the meaning of your name?

ANNA: Stainbáchné means Stone and Stream and Bobok is from Slovak - it means something like a small berry.

PETER: Dunn comes from Scottish English and it has the same meaning like Mr Kopeček's surname. Great coincidence, right? If you go to see Stonehenge - there

is one big stone with my father's name on it. Dunn, that is me.

2. What brought you to Czech Republic?

ANNA: My husband applied for a job and the European Union got us here together. My husband works at the microbiology institute and for me being an English teacher is not so difficult. I have to admit that we were very lucky in everything. People were very helpful, for example our flat looks absolutely similar to the one back at home in Hungary.

PETER: I guess, better quality of life for my daughter, 20 years ago, my wife. I came here often ever since we met so later we decided to stay. The quality of life that I've got here is not as stressful as in England. I have no regrets - it is like the best place in the world for us and for our three years old Nicole.

3. How did you get to us?

ANNA: I found you actually. I came to Třeboň a while ago with my husband. Because he started to work here at microbiology institute. Last may I just dropped in and I

"I don't bite, I don't teach grammar!"

gave my CV to the principal. Few months later, Mr Kopeček contacted me so we had some talk and that is how it happened.

PETER: I have taught at your school before (note: As I mentioned before - Peter Dunn was one of the lecturers during English Days which are a part of the curriculum for VII and 3.) but later Mr Kopeček told me about the possibility of signing a contract so at the end of the June 2013 we signed papers for teaching.

4. Did you prepare yourself beforehand for this job during holiday?

ANNA: Actually I started a general preparation back in Hungary where I had a bit more time. I knew I would teach conversation so it was

not that difficult just finding the topics and so on. I was searching for ways how to make students not to be afraid, then some range of activities but mostly we usually talk about it with the Czech teachers so the cooperation is the main way how I have been preparing myself.

PETER: Ever since I signed the papers for teaching, each week three hours a week are dedicated to preparation for each lesson - I am an old man I forget things. In case I can't get make students to talk I prepare methods and ways how I can relax them and relax myself.

"Western cultures are missing the time to live a life sometimes"

My name is Dunn... Peter Dunn.

5. How would you evaluate students here in this particular school?

ANNA: That is a difficult question. I have spent here only four Thursdays so I have not seen much of the students so far. But what is nice is how generally helpful they are - for example with the projector or while I am trying to find a bathroom. But about the speaking - I still need time to get to know them.

PETER: This school is one of the best schools I have ever been to. Students are very polite compared to English students. As I have said before, I am a very shy person and I am trying to do my best in trusting more in my job. Every single one of you can talk English. Just the faith in your English will do the work - it is not as hard as you think.

6. What do you think about the Teacher-Student relationship here in Czech Republic?

ANNA: The relationship is much more relaxed here. I went to the same grammar school just with one difference that it was a smaller school. Teachers were also very friendly but it seems to me that here it is even more relaxed. I really liked the opening ceremony, it was funny and I liked it very much. It showed me that here it is a bit more lively - in Hungary, these kinds of events are usually much more formal.

Be brave, speak to me!

PETER: Students here respect the teacher much more than how things are back home. Students hold their heads up high, I can see how they respect me and I am loving it. People don't respect anybody anymore in England. It is sad when something like that becomes a reality on daily bases. The respect has gone out of England - some people might disagree or even say I am incorrect on that but that is just how I feel.

"I did not really like beer and fish but I came to like it."

7. What do you like the most about Czech Republic?

ANNA: Well when I first came here I did not really like beer and fish but I came to like it. I do not really know much about Czech pop music and so on but I like that I live in a small town where people are patient, polite and enqueue nicely for the bus. I like the system which is common here - things are not so organized back in Hungary.

PETER: I love everything - people who I believe are the friendliest in Europe, unspottedness, lack of English people in tourism. I find Czech Republic as a beautiful country, ideally, for relaxing. Czech ladies are the best and the most beautiful in the world - sure I know that, I married one! The choice of us moving to Chlum was because my wife got a house there after her granddad and that was one of our

difficult but I am trying to do my best.

PETER: I have no time for learning Czech with a three year old who is full of energy and running around the house. But it is okay, we speak both languages to her and she understands both. She is my entire life with my wife as well.

9. What are your hobbies?

ANNA: I like cycling, skating, tracking, walking, reading (I enjoy English novels) and dancing - especially standard, latin or national hungarian. I like music, I mean for example I like playing four hands sets with my sisters and so on. And I also love figure skating which I took up at the university around age of twenty. Which means I am very much looking forward to the upcoming winter.

best decisions. The renovating, the growing is beautiful to see. I love the house, I just go around and listen to my daughter's beautiful voice and her laughter. It is coming to life.

8. Have you ever tried learning Czech?

ANNA: I started learning Czech in Hungary where I used to go to university where there always have been Czech courses so I joined in. Our teacher was a native speaker Czech teacher but back then I was not so into it. Now I find it very

PETER: Just living my life, I guess. Which means catching up with the sleep, walking a dog, browsing history, my daughter Nicole, renovating the house. People are very much focusing on themselves, that

is lacking in England. People have got time to say Hello to each other here, not in England. Western cultures are missing the time to live a life sometimes - everyone is so busy with bussiness, working and obligations. The most precious mo-

„This school is one of the best schools I have ever been to.“

ments are priceless and they come unexpectedly but you have to invest in some time to live a life. For example when my daughter climbs up and hugs me and says: “Let’s cuddle, daddy.” - priceless.

10. To topic - What is your attitude to fashion?

ANNA: I guess I am a bit old fashioned. I do not really follow what is really trendy because I have never been very much into fashion so I am not really in the trends. What comes up to my mind now - once I read a book talking about which colors fit your skins and so on, which was kind of fun. And also I managed to design my own wedding dress. I took inspiration from

the bridal shops which were unfortunately not offering me what I wished them to.

PETER: My niece in Germany is a part-time model and she was one of the part of the family that went to USA - that is what comes up to

my mind first but I actually know nothing about fashion. Of course, I love seeing my daughter in pretty dresses, but beside that - nothing much. I myself prefer wearing comfortable and not too old-fashioned pieces of clothing. I wear shorter hair because longer does not suit me. And I love Levi’s jeans. My wife guides me to what to wear or what to buy but I choose.

11. Is there any message you would like to send to our readers?

ANNA: Be brave, speak to me, it is alright. We are here for you just to talk about things and it is okay if you do not know the grammar perfectly or if you cannot find a right word for what you are trying to

say - there is always a way how to express yourself.

PETER: When I am at school on Friday, I am so excited. Talk to me, I am here to help you, to listen to you, to speak to you. I don’t bite, I don’t teach grammar. Just say “Hi!” or ask me questions. There is nothing else I can ask of you. Just talk to me in English and don’t be shy.

Kind of special and surprising replies sometimes, right? I enjoyed both of these interviews so much - they are both so kind and lovely people. Please, consider these people as a great opportunity to train yourself in something you will need, eventually, in any case. What our school provides by these two teachers is a chance to talk to someone who thinks in a completely different way, in a complete different cultural spectrum and due to the fact that in your life you will meet many people from many countries, the English will become essential. And you will see that eventually you are going to love it ☺ .

JAZYKOVÝ KOUTEK

-IWISH-

Whether it’s cloudy or sunny

In case it is raining, you just need to put on an anorak and no fear shall remain. If the wind is scaring you,

“There is no such thing as a bad weather only poorly chosen clothes.”

don’t forget to put braces to hold your pants up and wear a kagoul! When it rains cats and dogs outside it really does not matter what you’re wearing so what about just

getting out and enjoying the rain? Buy a pair of Wellies and a raincoat or as the case may be brolly

too. There is no such thing as a bad weather only poorly chosen clothes. But even here on in England there are those shiny bright days when the weather is friendlier than

your dog. And in these cases, throw on a pair of plimsolls and go out enjoying the weather. Never before had I seen so many students wearing a trilby - such a stylish issue. Planning onto going out to see the nature? How about a game of golf? Get yourself a singlet and some plusfours and let’s hit the ground!

Naše škola aneb Jak se hezky vybarvila

Denně si zkoušíme různé kombinace barev, přemýšlíme nad tím, jaký odstín červené nám nejlépe ladí s vlasy nebo zvýrazňuje naši barvu pleti, napadlo vás ale někdy, proč se budova našeho gymnázia začala růžovět?

Nynější fasáda pochází z roku 1994, kdy se rozhodlo o obnově již zašlého bílého (bílá byla před 88 lety :-D) nátěru. Nejdříve růžová barva pokryla přední a boční strany školy, až o čtyři roky později došlo k úplnému dodělání omítky. Byla totiž plánována tělocvična, a tak bylo zbytečné obnovovat i zadní stranu, kam byla v roce 1998 tě-

locvična přistavěna.

Odstín růžové vybrala bývalá paní ředitelka spolu s památkáři a nebyla to rozhodně levná záležitost. Hezký vzhled budovy stál přibližně milion korun. Pan Liška ale dodává: „Dnes by to stálo tak třikrát víc.“

K čemu by nám byl pěkný pohled zvenku, kdybychom ve třídách měli ušpiněné šedé zdi? Původně byla škola směsicí všech barev, které malíř vybral, aula a chodba měla 20 různých tónů. To ale nebylo ještě nejhorší. Škola také utrpěla při znovuoživeném uměleckém nadání vojáků, sídlících zde po válce,

již vyobrazili různé válečné výjevy nebo například podobiznu Stalina. Až po příchodu ředitele Psíka se navrhla nová kombinace odstínů pro chodby, aulu, zkrátka celý interiér gymnázia.

Jistě vás překvapí, že každý rok celý červenec patří škola malířům. Vymalovat se musí vždy všechny třídy, ale podle míry zašpinění, záleží do jaké výšky. A která třída je královnou ušmudlanců? Žádná jiná než prima. Jak to ti primánci dělají, že otisky malých botiček můžeme vidět i ve výšce tří metrů? Pan Liška ale se smíchem vyzdvihuje učebnu prvního ročníku, ta je

Šedivá je škola života, která se řádně nevybarví...

prý každý rok téměř netknutá. Teď ale ta největší záhada. Také si při vstupu do šaten připadáte jako v nějakém zdravotním ústavu? Proč jsme přišli o požitek z podvodního světa? Důvod je velice smutný. Intenzita světla a téměř přehlédnutelné bezpečnostní zna-

čení neodpovídaly normám zákona. Nesmíme ale klesat na mysli, na chodbách by se měly brzy objevit příchyté lišty, kam budou moci studenti vystavovat své vlastní fotografie, kresby, nebo jakékoliv umělecké výtvary. Chceme přeci zvednout náladu před dlouhými a

vyčerpávajícími hodinami. Decentní reprezentace samozřejmě patří k našemu institutu, ale abychom povolili uzdu naší fantazie, připravili jsme si pro vás nové kabátky školy.

GYM, WELLNESS & STUFF

-MAR.CAP-

Lod' a pádlo, to je žrádlo!

Již tradičně je pro studenty 3. ročníku a septimy na podzim připraven třídní, sportovně-zeměpisný kurz. Letošní rok nebyl výjimkou. Jak již název napovídá, kurz je rozdělen na dvě části. Na část zeměpisnou a sportovní (nečekaně). Zeměpisné odvětví si bere pod svá křídla ve svém oboru ostřílený a všech map znalý Martin Rosocha. Do posledního bitu jsme s ním propátrali stránky ČÚZK a ani jeden šroubek na GPSce nezůstal bez našeho povšimnutí. Po teoretické části jsme se vydali do terénu hledat „kešky“. Snad ani nemusím zmiňovat, že hledání bylo úspěšné. Takovou mimokurzovou aktivitou bylo házení žabek. A stalo se neuvěřitelné! Rosocha, vyzývatel a dosud v této disciplíně neporažený, byl poražen jedním žákem 3. ročníku o jednu žabku. Gratulujeme vítězi a sdílíme smutek poraženého.

Druhá část kurzu, sportovní, si klade za hlavní cíl naučit žáky jezdit na lodích. Ovšem není zde garance toho, že se to vždy povede. Výcviku na pláži Ostende u rybníka Svět

“Výcviku na pláži Ostende u rybníka Svět velí starý mořský vlk Petr Werner.”

velí starý mořský vlk Petr Werner. Po suchém nácviku a teorii na souši mohla přijít zkouška ohněm.

V životě se vám lehce stane, že se po vás někdo sklouzne, vy se tak namočíte, načež vám nezbyde, než začít pádlovat...

Pan Werner řídil výuku na rozbouřené vodě, a někdy i v prudkém větru tak dokonale, jako admirál Nelson v bitvě u Trafalgaru. Nebezpečí utonutí bylo veliké asi jako náš nový kolostav, tak nás pro jistotu ještě hlídalo ze souše bystré oko, alias pani Krčálová. I přes občasný zmatek, který šel ruku v ruce s nechtěným anarchismem lodí, splnila

neutrpeľa ztráty na životech.

Jak se ti líbil sportovně-zeměpisný kurz?

Dan Kunz (VII.): „Kurz se mi líbil. Někteří jsou již zkušenější vodáci, ale pro některé to byly začátky, a myslím, že všichni se něco nového naučili. Ale myslím si, že pravou vodu si užijeme v červenci.“

Kristýna Davidová (3.): „Vodácký kurz byl naprosto skvělý. Sice nám nevyšlo počasí, ale ani to nám nezakázalo náladu a odhodlání.“

pobřežní hlídka svou úlohu dokonale. Po výcviku jsme si tedy mohli oddychnout, že žádná ze skupin

Více sportu najdete na
www.casopisgym.cz

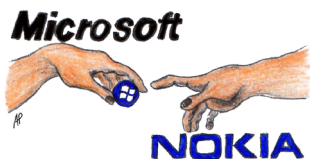
I počítače mohou být modní...

Vítám vás opět u své počítačové rubriky. Jistě jste si všimli, že téma GYMu je tentokrát móda, a tak ani já nechci jít proti proudu a nezmínit se o ní i v mém článku - jen asi z trochu jiného pohledu.

Jakmile někdo vyřkne spojení slov počítač a hezký, většině se asi vybaví firma Apple. To proto, že Steve Jobs, již bohužel zesnulý zakladatel tohoto podniku, si na designu velmi potrpěl. V jiných firmách to fungovalo tak, že inženýři navrhli hardware a k tomu byl posléze vytvořen nějaký „obal“. Oproti tomu, v Applu se nejdříve vymyslel design, jemuž pak inženýři museli (často složitě) přizpůsobit vnitřnosti. A to doslova, protože Jobsovi záleželo i na tom, aby byl výrobek pěkný i zevnitř, kam se běžný uživatel nikdy nepodíval. Výsledkem pak jsou designově zajímavé přístroje, jako například stolní počítač Mac Pro. Pokud jste si pod stolním počítačem představovali prostě velký hranatý kvádř, pak vás můžu ujistit, že toto je úplně něco jiného. Z venku vypadá trochu jako urna, zevnitř je tvořen třemi částmi základní desky, které dohromady připomínají trojúhelník. Velmi inovativně je vyřešen systém větrání - pokud byste hledali ventilaátory někde po stranách, neuspěli byste. Ventilační systém je umístěn na vrchu počítače a teplý vzduch tedy vystupuje otvorem uprostřed pomyslného trojúhelníku. Toto řešení se mi velmi líbí a ačkoli si za něj jablčko podle zaběhnuté tradice jistě nechá královsky zaplatit, osobně tomuto počítači mohu dát palec nahoru.

Ted' od módy trochu ustupme a pojďme se podívat na jednu aktualitu, kterou bych mohl s klidem nazvat obchodem roku. Bylo o tom již dlouho spekulováno a nyní se to skutečně stalo: Microsoft koupí Nokii (konkrétně její divizi s mobilními zařízeními - tedy tu nejvýznamnější). Cena nákupu činí v přepočtu přibližně 140 miliard korun, což je s ohledem na to, že Nokia kdysi byla jedničkou ve výrobě telefonů, relativně nízká částka. Vzhledem k tomu, že dr-

tivá většina telefonů se systémem Windows Phone od Microsoftu jsou Nokie, může to pro Microsoft být velmi výhodná koupě. A to hlavně proto, že tím nově dostane kontrolu i nad výrobou hardwaru a bude ho tak možné se softwarem lépe sladit (podobně jako to dělá Apple). Microsoft díky tomu navíc opět dostane do svých řad Stephen Elopa, který byl doposud ředitelem Nokie. Proslychá se dokonce, že by se Elop možná mohl stát šéfem Microsoftu. Naopak rizikem tohoto nákupu může být fakt, že jakmile začne firma z Redmondu sama vyrábět telefony s Windows Phone, ostatní výrobci by o tento systém mohli ztratit zájem.

Ještě se s vámi podělím o jednu novinku, která je také designově odlišná od ostatních - tentokrát bude z řad chytrých mobilů. Jde o telefon od Samsungu s názvem Galaxy Round. A co že je na něm

tak speciálního? Round znamená v překladu zaoblený nebo kulatý.. a přesně takový je tento přístroj. Jeho největším lákadlem je totiž právě prohnutý displej. Vzhledem k rozměrům displeje, které činí 5,7 palce, se díky tomuto prohnutí bude telefon v ruce lépe držet. Hlavní výhody se však objeví až po položení na rovnou podložku, například na stůl. Zhoupnutím na zakřivené strany totiž bude možné telefon ovládat. Takovýmto nakláněním bude možno například procházet fotografie v galerii, přepínat písničky či zobrazit náhled na stavové informace. Dále již je vybava podobná ostatním top modelům - telefon je vybaven čtyřjádrovým procesorem s taktem 2,3 GHz, kterému sekunduje operační paměť 3 GB. Interní paměť má pak kapacitu 32 GB a na zádech telefonu můžeme nalézt 13 MPx fotoaparát. Líbí se vám taková myšlenka prohnutého telefonu? Pokud ano, pak si na něj asi budete muset zatím nechat zájit chuť, a to hned ze dvou důvodů. Prvním je vysoká cena, která bude činit asi 20 000 korun. Druhým důvodem je pak nedávná informace, že tento model bude fungovat pouze jako prototyp, na němž si chtějí Korejci novou technologii vyzkoušet. Nahrává tomu i to, že se telefon zatím prodává pouze u jednoho operátora v jižní Koreji, a Samsung ani neplánuje jej uvést v evropských zemích.

Jak jste se tedy dočetli, počítače a mobily vůbec nemusejí být nudné placky či kvádry, ale i zajímavé a módní. Já vám přeji, abyste si užili posledních dnů, kdy ještě všechno nezamrzlo - a nezapomeňte na sebe něco pěkného hodit!

Ludmila Císařová

„Budte pilní a zkoumejte! Vyplatí se to.“

Svůj dosavadní život věnovala paní Císařová školství. Ráda čte a cestuje. V současné době je třídní sekundy, na což je patřičně hrdá. Jaká byla ochránkyně pravopisu a spisovné češtiny studentka, zda-li je kantorina její vysněnou profesí, nebo co dělala o prázdninách, se dozvíte v prvním dekahovoru tohoto školního roku.

1. Jako studentka jste navštěvovala náš ústav, jaké na to máte vzpomínky?

Tak tento ústav jsem prosím navštěvovala nejen jako studentka gymnázia, ale chodila jsem do této budovy od druhé třídy až do maturity. Byla tady totiž i základka: v přízemí 1. stupeň, v 1. patře druhý a nahoře trůnilo gymnázium. Pro

mě ale byly nejkrásnější čtyři roky gymnázia, možná to byla nejlepší léta mého života. Přátelství, která zde vznikla, vydržela po celý život, zažila jsem spoustu legrace, ale i hrůzy před písemkami a zkoušením, „zločiny“ i tresty. Přesně to, co tady zažíváte vy dneska. Na rozdíl od vás jsme to však my měli opepřené normalizačním školstvím, prostě opravdová báječná léta pod psa.

2. Co si myslíte o dnešních studentech, jaká jste byla studentka vy?

Po těch letech kantorin a bedlivého pozorování všech generací, které mi prošly rukama, jsem přesvědčená, že vy mladí jste pořád stejní. Ať se o vás říká cokoli. Sice máte jiný obal, jiné sebevědomí, jiné

znalosti a jinou muziku než měla generace vašich rodičů nebo dokonce generace moje, ale myslím, že jinak se na mladých nic nemění. Nejsou ani horší ani lepší. Možná je to ode mne troufalé, ale občas mám při hodině pocit, že jsem se vrátila v čase do své vlastní třídy na gymplu. To když poslouchám studentské vtípky, žertíky, legrácky či „moudra“. A je mi při tom mladě. A jaká jsem byla studentka? Občejná. Jak se říká u soudů: vinen ve všech bodech obžaloby. To znamená, snad už to ve svém věku mohu přiznat, že jsem se snažila dosáhnout těch nejlepších výsledků ovšem s vynaložením té nejmenší možné námahy. Asi vám to bude trochu povědomé, že....

3. Chtěla jste být vždy kantorkou?

Budete se možná divit, ale ještě na gymplu jsme tvrdila, že budu dělat cokoli, jen ne kantořinu. Můj tatínek byl totiž učitel češtiny, a tak jsem měla možnost poznat zákulisí tohoto povolání. A to se mi opravdu nezdálo nijak lákavé. Ale člověk míní a ... všechno je nakonec jinak!

Ale ještě při nástupu do prvního zaměstnání jsem si říkala: „No, chvilku to tu vydržím a při nejbližší příležitosti někam zmizím.“ Stalo se však, že mě začal zajímat nejen každodenní zápas se studenty (mimořadně – zvlášť komické se mi zdají rádoby nové a originální výmluvy studentů na cokoli, které už používal snad sám velký Jan Amos...), ale konečně jsem jako kantorka začala trochu chápat i složitosti jazyka. Jak říká klasik – chceš-li se naučit česky, začni češtinu učit. No a vidíte, vydržela jsem to celý život. A teď se podržte – pořád mě to baví a dokonce bych vás ještě nějaký čas chtěla svou přítomností tady terorizovat.

zakuklena v Africe...

4. Co sekundáni? Nezlobí?

Je tu snad někdo, kdo si myslí, že sekundáni zlobí? Ukažte mi ho a já si to s ním vyřídím!!! Mí sekundáni jsou možná jen trošičku víc slyšet, ale uvidíte, že se tahle třída jednou zapíše zlatým písmem do dějin tohoto ústavu.

5. Jaký je zatím váš nejhorší zážitek z dob učitelských?

Upřímně? Diskuze s tím, kdo si myslí, že učitel chce žáku či studentu uškodit či mu dokonce ublížit. A je fuk, jestli tak vystupuje dospělý nebo nedospělý. Ale potkalo mě to jen asi dvakrát, přesto pocit jakési křivdy zůstane. Kantor a jeho žák jsou totiž vždycky na jedné lodi.

Ale vážně – pro mě byl nejstrašnějším zážitkem pohřeb mého žáka. Nic horšího není.

6. Jak trávíte své volno?

Adekvátně své povaze – buď jsem neskutečně akční, nebo taky jen tak čučím do zdi. Čtu - vařím, poslouchám hudbu - peru, jezdím na kole - opravuju písemky, mám ráda staré filmy - uklízím... a tak dále.

7. Jak jste oslavila své jubilejní narozeniny?

Teď v říjnu tradičně – s rodinou, přáteli i kolegy ve škole. Ale přiznám se vám, že jsem „slavila“ už o prázdninách, kdy jsem si věnovala mimořádný dárek: se třemi stejně starými kamarádkami (mimořadně – spolužačky z gymplu!) jsme vyrazily na dámskou jízdu na téměř tři týdny do Afriky. Přežila jsem!

8. Do jaké země byste se chtěla ještě podívat?

Do jakékoli, kde není válka. Trochu sním o Peru či Borneu, ale také o Římu, Florencii a Krakovu.

To cestování se mi fakt zalíbilo, asi jsem zakuklený dobrodruh.

9. Záleží vám na tom, co si na sebe oblečete?

Samozřejmě, že mi na tom záleží, ale v tom smyslu, abych se sama cítila dobře. Značkové oblečení je mi lhostejné, podle mě se člověk může dobře obléct i do pytle od brambor. Pokud má ovšem vkus a takzvaný šmrnc. A já mám navíc trauma ze svého školního dětství, kdy naše mnohé soudružky učitelky musely chodit v práci v modrých či šedých pracovních pláštích, aby splynuly s pracujícím lidem. Již tehdy jsem si řekla, že takhle tedy ne! (A když jsem začínala učit, tak jsem si také vykoledovala kvůli oblékání pár průšvihů u málo osvětlených šéfů – džíny, moc krátké sukně, rozpuštěné dlouhé vlasy, jojo, takový jsem byla zlotřilec.) Podle mě může učitel i svým způsobem oblékání vést děti k tomu, co vkusné je a co ne. Ale ve výsledku to, co má učitel na sobě, fakt není ten nejdůležitější faktor, že jo?

10. Myslíte, že šaty dělají člověka?

Ano, ale jen v určitém slova smyslu. Je to stejné, jako s prostředím. Když je člověk třeba v hezky zařízené třídě, tak se nejen cítí lépe, ale - pokud to ovšem není blb - se také lépe chová. S šaty je to stejné. Když jsme dobře a vhodně oblečení, máme lepší náladu a možná o trochu větší zdravé sebevědomí, prostě víme, že je nám fajn. Šaty jsou také prvním vjemem při kontaktu s neznámým člověkem, něco ty šaty zkrátka říkají. Ale pozor, je to JEN obal! Stejně je nejdůležitější to, co má ten druhý v hlavě a hlavně v srdci. A to se musí pracně zkoumat, v tom nám šaty nepomohou. Tak buďte pilní a zkoumejte! Vyplatí se to.

Kdo si zlobí, nehraje

Vítám všechny příznivce (staré i mladé) všech her (starých i nových). Od posledního čísla uplynul delší časový úsek a na zmapování všeho zajímavého samozřejmě nemáme prostor. Vybral jsem tedy několik zajímavých kousků, které by si v blízké budoucnosti mohly nárokovat vaše harddisky a volný čas.

Pro taktiky> Company of Heroes je jméno, které rozhodně nepatří mezi nejznámější a nejprofláklejší, které kdy byli zmíněny v této rubrice. To ale nutně nemusí říkat nic o kvalitě. Mnoho a mnoho spokojených hráčů strávilo za posledních sedm let s touto hrou desítky či stovky hodin, a nyní je

“Saints Row 4 je mnohem ujetější, než všechny ostatní zmíněné hry dohromady. Je to jedna magořina za druhou.”

čas, abychom se podívali na druhý díl. Předně: nečekejte nic extra nového – někomu to může připadat jako negativum, ale některé věci je možná lepší nechat, jak jsou, pokud fungují. Jinými slovy dostanete to, co před sedmi lety s několika vylepšeními. Technická stránka se rozumí samo sebou. Dalším vylepšením ve COH2 je systém jednotek, který je propracovanější a lépe fungující, než ten v prvním díle. A nesmím zapomenout na jednu z nejpodstatnějších změn – válčíme tentokrát na východní frontě, což znamená, že místo německých, anglických a amerických vojsk máme na výběr z německých a ruských. Velkou roli taky hraje počasí – konec konců, na německém ústupu z Ruska během Velké vlastenecké

války měla zima možná větší vliv, než sovětská vojska. Doplním ještě, že singleplayerová kampaň je, stejně jako příběh, vynikající a když ji dohrajete, nic vám nebrání vrhnout se na multák, který je stejně návykový, jako ten v jedničce. Takže, jestli jste se na COH2 těšili, upalujte do obchodů, nebo si vyčítejte slevu na Steamu. Pokud jste o něm dosud neuvažovali, možná je na čas začít.

„Zbláznil ses?“ „Jo, proč?“> Série Saints Row měla vždy největší úspěch u lidí, kterým šlo mnohem víc o to nadělat na herním pískovišti co největší bordel, než o to užít si propracovaný příběh a gamedesign. Co jste

hře přibýlo několik nových nápadů. Zaprvé si hra dělá legraci ze všech možných více či méně klasických her a filmů z posledních 30 let. Především Matrix, neboť celá hra se vlastně odehrává ve virtuální realitě. Díky tomu nemáte taky k dispozici nějakého gangstera krádoucí auta, ale super „hrdinu“, který mnohem více připomíná Alexe Mercera z Prototype, než třeba Nika Belice. V momentě, kdy můžete vyskákat na jakýkoli mrakodrap a házet autobusy, samozřejmě hra dostává trochu jinou dimenzi, kterou známe právě z Prototype. SR4 je ale mnohem ujetější, než všechny ostatní zmíněné hry dohromady. Je to zkrátka jedna magořina za druhou. To by vám mělo říct o SR4 dost na to, abyste věděli, jestli je pro vás, nebo ne.

Z.K.R.Á.T.K.A.> Mnoho z vás jistě zaznamenalo, že vyšla DOTA 2. Pro ty, co neví, co je DOTA... ne, to je vlastně zbytečná věta. Každý přece ví, co je DOTA. Co to je MOBA. Co je to LoL (neeee, Laughing out Loud neee)! Ale zpět k

v GTA mohli, to jste v SR museli. Nyní přichází čtvrtý díl. Kromě toho, že stále většina obsahu tvoří dělání co největších problémů, ve

DOTě. DOTA 2 je... DOTA. Je to jako jednička, možná o něco rozšířenější, ale žebříčky, matchmaking i samotné bitvy fungují docela tradičně. Zdánlivě také otevírá: není nic jednoduššího, než stáhnout si DOTu (zdarma!), vzít si hrdinu a vrhnout se do první bitvy.

FILMY

Móda ve filmovém průmyslu

-MM-

Člověk sám by řekl, že je spousta filmů o módě. Ale když se člověk podívá hlouběji, moc věcí kromě Ošklivé Katky moc neexistuje. Ano, filmy nepřímou ovlivňují módu v reálném životě. Ano, to, co měl na sobě ten nejznámější herec, na tom opravdu záleží. Ale kolik filmů o módě vlastně existuje? Podívala jsem se na dva filmy, které jsou s módou přímo spojené.

Đábel nosí Pradu – The devil wears Prada

Je to první film, co se mi vybaví, když se řekne „móda“. Prada je firma, co vyrábí kabelky, boty, parfémy i peněženky, a taktéž k ní vychází časopis

Runway, do kterého chce psát snad každá dívka, kterou móda zajímá. Ve filmu můžeme vidět mladou a naivní žurnalistku, která čerstvě dokončila studia vysoké školy, a hledá si práci. Přichází na pohovor, kde mají na sobě všichni módní oblečení a nikdo si k obědu nedává více jak jeden jogurt.

Jakousi shodou náhod opravdu dostává tu práci, což bere jako výhru jen na začátku. Je šikanovaná nejen druhou sekretářkou, ale také

Ale pokud nejste veteráni, trávíte většinu volného času dejme tomu s LoL (já vím, pššt, všechen volný čas trávíte učením a videohry vůbec nehrájete, ale dejme tomu), narazíte na komunitu, která vás zahltilí sprostými slovy rovnoměrně nařazenými výrazem „NOOB“.

její vlastní šéfkou, Mirandy Priestly (Meryl Streep), která jí dává na-prosto absurdní úkoly ke splnění. Celkově je to dost klasický americký film s jednoduchým motivem. Móda změnila původně ošklivou holku bez stylu do nádherné ženy, co se obléká podle nejnovější módy.

Film obsahuje všechny věci, co by správný americký film měl obsahovat. Fáze, kdy hlavní postavě nic nejde, fáze, kde jí jde všechno, fáze krize a naštvaní a pak následný vlastně šťastný konec, kdy se osvědčí charakter člověka oproti zbytku světa.

Kdo má rád Ann Hathway a klasický americký sen, kdy se dívka musí vypořádat s nátlaky té prázdně vyšší společnosti bez jakýchkoliv morálních hodnot, rozhodně by se měl na tento film podívat.

Coco Chanel – Coco avant Chanel

zdroj: imdb.com

Další film je o poznání lepší. Můžeme se podívat na krásný životopis vytvořený o známém návrhářce Coco Chanel, která se vlastní pílí vypracovala do - nyní velice

Ale jestli máte rádi první DOTu, nebo LoL, nebo HoN, nebo jakékoli jiné MOBA, rozhodně druhý Defence of the Ancients měli zkusit (Pozn.: počet zkratk v tomto odstavci: 14).

známé - ikony.

Je těžké říct, v čem je tento film tak skvělý, aniž by to znělo strojeně.

Je to příběh dívky, která dala vše pro svůj cíl, i když vlastně ani sama nevěděla, co vlastně její sen je. Myslím, že tak nějak celou dobu věděla, že je předurčena k něčemu velkému, ale netušila přesně, v jakém ohledu to vlastně má být. Nakonec ale prolomuje s největším bohem, na který dívky tehdejší doby nejprve neuměly reagovat – na jednoduchost a pohodlnost. Žádné korzety, žádné zbytečné a kýčovitě ozdobené, což nám, lidem dnešní doby, připadá velice sympatické. Zde můžeme vidět, komu ženy vděčí za správně tvarovaný hrudník.

Člověk by mohl nabýt dojmu, že je to další laciný a předvídatelný film o dívce, která se ze sirotčince vypracovala na celosvětově známou návrhářku, ale film je hodně věcí, jen ne tuctový. Má atmosféru, kterou tvoří nejen Coco, kterou výborně ztvárnila Audrey Tautou, kterou také můžeme znát z filmu Amélie z Montmartu, ale také francouzština a francouzské zpracování filmu, které je jedinečné.

Je to silný příběh velice silné osoby, která něco dokázala, což je na jednu stranu velice motivující. Vřele ho doporučuji a jsem si jistá, že svým dojmem a stářím nezklame.

Štěpán Papáček

„Dotáhnout to daleko“ není synonymem pro „mít šťastný život“...

Z Třeboně do hlavního města Mexika je to téměř přesně deset tisíc kilometrů. Už takto, čistě geograficky, je tato ohromná vzdálenost pro rubriku „Kam to dotáhl“ nesmírně zajímavá. Budete-li v této nesmírné porci kilometrů hledat osobnost, která se ani v těchto dálkách neztratila, budete mít štěstí; v našem městě totiž žije Štěpán Papáček, jeden z předních českých šachistů, významný vědec a multikulturní člověk, především však mimořádně zajímavá a skromná osobnost... ostatně, přesvědčte se sami...

Na úvod těžká otázka; ve svém oboru jsi to dotáhl velmi daleko; dá se ta cesta v několika cestách popsat? A jaké další výzvy Tě čekají?

SMYSL a popis mé práce (najdete nás na webu www.frov.jcu.cz/cs/sks-frov-ju/laborator-aplikovane-systemove-biologie) není jednoduché vysvětlit, snad jen prozradím to, že těžím z uplatňování matematického modelování při popisu i návrhu biologických a biotechnologických systémů (např. návrh tzv. kvedlátoru, který byl nedávno představen na vídeňské Univerzitě, viz foto) a z propojování nejrůznějších oborů. Nemyslím si, že jsem to v mém oboru dotáhl moc daleko, začal jsem dost pozdě - až když jsem skončil s vrcholovým šachem; tam jsem to mimochodem dotáhnul dále: 1981 mistr ČR juniorů, 1989 mistr ČR družstev (na vojně s Duklou Praha), 1990 mistr ČSFR družstev (s Vyšehradem Praha), 1991 hraji 1. ligu ve Francii a s 2365

body dle ratingu ELO jsem kolem místa 1100 na světě... Po maturitě v roce 1980 jsem šel na ČVUT (1 rok na FJFI a 5 na Strojní fakultě, obor Aplikovaná mechanika), v roce 1984 na měsíc do Barcelony v rámci IAESTE, 1986 nastupuji do zaměstnání v ČZM Strakonice (VVZ Roboty), 1989 na ČVUT (asistent na Katedře mechaniky FSi), 1990 jdu na rok do Paříže na Université Pierre et Marie Curie, 1993 do Barcelony na tříměsíční stáž a kurz pro zahraniční techniky (z východních zemí). Pak přišla v roce 1994 cesta k oltáři a dále 1994-2000 Mexiko (to by vydalo na celou knihu...) (mimo jiné výuka dynamiky, aplikované mechaniky, strojního projektování a robotiky na Universidad Panamericana, pozn. redakce), 2001-2005 MBÚ Třeboň a současně TU Liberec (Ph.D. na Fakultě mechatroniky), 2006-2013 Jihočeská univerzita, Nové Hradky. Všechny cesty mne zaváděly na různá zajímavá místa a sváděly dohromady s dobrými lidmi. A výzvy do budoucna? Uvedu 2: Kvantifikovat vliv hydrodynamického namáhání na fyziologický stav buněk (k tomu by měl posloužit ten kvedlátor, vědečtější Couette-Taylorův bioreaktor); Předat něco ze své trošky těm mladším, třeba na letních školách v N. Hradech.

Počátky Tvé životní cesty začínaly také u nás na škole; jak vzpomínáš na dobu, kdy Tvé kroky rázovaly po chodbách gymnázia?

PRO mne to bylo hezké období. Byli jsme docela fajn třída (scházíme se doposud poměrně často) a i učitelé byli tehdy (asi jen na 1 vý-

jimku) přivítiví. Poštěstilo se nám zažít čtyři třídní: Naďa Matušková mne zaujala svou přímostí, Jana Haiderová svou energií a poctivostí při vyučování jazyka francouzského - který mi mimochodem otevřel dveře do světa J, Vlasta Matěnová svou urputností (chemické vzorce jsem se někdy učil i v tanečních) a Franta Špulák, R.I.P., svým humorem a bystrostí. Měl jsem dost času na šachy (studoval jsem je asi 3 hodiny denně), četl jsem knížky o matematice a jaderné fyzice, sci-fi, české modernisty, např. Nezvala (Valérie a týden divů), Svět mi ležel u nohou...

Byly na gymnázium momenty (osobnosti), které ovlivnily Tvá následná studia a volbu práce?

Hodně vzpomínám na obětavého pedagoga Petra Friebela, R.I.P., který byl můj třídní na 2. stupni ZŠ a pak nás ještě učil chemii na gymnázium. Během gymnaziálních let mě však asi nejvíce ovlivnili kamarádi a přátelé, se kterými jsem se potkával na různých olympiádách a na šachových turnajích.

Tvé dcery studují na gymnázium, dá se vysledovat nějaký zásadní rozdíl mezi jejich studiem a Tvým?

Určitě zásadní rozdíl je v tom, že v osmdesátých letech vládnul u nás „Průměrov“ (Mediocristan) a nyní je tu spíše „Extrémov“ (Extremistan). Termíny se však nevztahují jen na politickou situaci v ČR, ale i na celkovou situaci a tendence hýbající světem, zvl. globalizaci. Koho by toto opravdu zajímalo, tak tomu doporučuji knihy N. N. Taleba. Jinak mé dcery studují poměrně svědomitě a mají hezké známky (v tom mezi námi rozdíl není), ale k zasvěcenějšímu porovnání nemám dost informací L.

Jaké vlastnosti považuješ za zásadní pro studenta, který by to měl dotáhnout daleko?

Myslím, že je třeba si nejdříve ujasnit toto: „dotáhnout to daleko“ není synonymem pro „mít šťastný život“... V obou případech je důležité (zásadní) být poctivý sám k sobě, vědět co je podstatné (tj. mít dobré základy morální i dobré všeobecné vzdělání) a pečlivě si různé věci promýšlet. Přijdou-li pak zkoušky či příležitosti, tak je třeba se na ně připravovat (např. osmihodinovým spánkem namísto chatování či hraní na internetu)... Dnes je více než kdy dříve důležité být odolný k různým pokusem a neztrácet zbytečně čas, energii či zdraví (a dobrou náladu). Nevěřím tomu, že hlavní roli v životě hraje nějaká velká náhoda (Talebova Černá labuť), i když může někdy napomoci v osobní kariéře popř. v osobním (rodinném) štěstí. Spíše bych to shrnul tím, že motivovaným, připraveným a trpělivým štěstí (Bůh) přeje.

Delší dobu jsi žil mimo Českou republiku, ve Španělsku a Mexiku; jak moc jsou tamější studia odlišná od těch našich?

Odlišná jsou studia, protože odlišní jsou lidé... Nejprve jsem studoval rok v Paříži. Překvapilo mne, že Pařížané (v letech 1990-91) nebyli moc přátelští. Každý „kopal“ sám za sebe. Ve Španělsku a Mexiku to bylo jiné, ale všude je něco... Dobré je mít nějaký plán a nějaké známé, studenty

či profesory, ale připravit se na vše nelze.

Mimo vědecké bádání jsi to dotáhl hodně daleko také v šachu; základná otázka. Jak moc život napodobuje šachy?

Raději odpovím na to, jak šachy napodobují život: Je to boj a proti vám je protivník, kterého není radno podceňovat (v životě je to nejčastěji vlastní lenost, pýcha, pošetilost). Tah po tahu směřujete za svým cílem. Učíte se za pochodu, hledáte nejvhodnější strategii, přizpůsobujete taktické prostředky aktuálním podmínkám. Poznáváte, že i po dílčích neúspěších se nemusíte hned vzdávat, i když pokušení (sebevražda) tu je. Raději hledáte nějaké řešení, které v jednotlivé šachové partii ovšem nemusí být, ale v životě je vždycky!

A ještě jeden vzkaz čtenáři, který to dočetl až sem: Snažte se neztratit to, co jsem zašifroval do prvních písmen každé mé odpovědi.

Návštěva na celý život

Hostitel

Stephenie Meyerová

Hodnocení: 80 %

zdroj: knihy.abz.cz

Naši Zemi napadl neviditelný nepřítel, který využívá lidi jen jako hostitelské tělo. Větrelec, tzv. duše, ovládne mozek a usídli se v něm, zbytek

těla zůstává netknut. Duše pak dále žije život osoby, jejíž já potlačily. Tělo, které je ovládané duší, je od obyčejných lidí (až na rozšířené oči a jizvu v týle) naprosto nerozeznatelné.

Většina lidí na Zemi už byla obsazena dušemi, s výjimkou posledních skupinek přežívajících „divokých“ lidí. Jednou z „divokých“ je i Melanie Stryderová, která se raději zabije pádem z vysoké budovy, než aby padla do rukou Hledačů a později Léčitelů, kteří by jí implantovali duši. Ta by mohla s pomocí Melaniných vzpomínek vypátrat, kde se nachází ostatní uprchlíci.

Sebevražda se jí nepodaří. Hledačům na jejich vzpomínkách tak záleží, že vyléčí její tělo a dají ho duši jménem Poutnice. Poté, co se probere v novém těle, Poutnice zjistí něco nepředvídatelného; Melanie je stále ve svém těle a ve své hlavě. Nezmizela, tak jako ostatní lidé.

Zpočátku se Melanie snaží skrýt před Poutnicí své vzpomínky o svém mladším bratru Jamiem a o své lásce Jaredovi. Později je ale začne Poutnici ukazovat záměrně. Poutnice je oba začne mít ráda a s Melanií se spřátelí. Společně utěchou do divočiny a pokusí se Jimiho

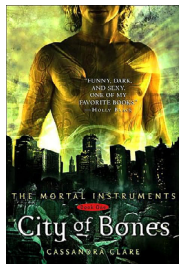
a Jareda najít.

Napínavý děj a romantický příběh si mě rychle získaly. Je škoda, že je tato kniha tak málo čtená (jen díky záporným názorům na předchozí knihy Meyerové, např. saga Stmívání). Líbí se mi schopnost Meyerové popsat romantické vztahy a emoce hlavních hrdinů tak dokonale, že je nemožné neprožívat příběh spolu s hlavními hrdiny. Tento rok byl podle knihy natočen i film.

Nástroje smrti: Město z kostí

Cassandra Clare

Hodnocení: 100%

zdroj: wikipedia.org

Když se patnáctiletá Clary Frayová rozhodla jít se svým nejlepším kamarádem Simonem do klubu Pandemonium, nevěděla ještě, že jí návštěva změní celý život. Stala se tam svědkem vraždy, kterou viděla jen ona a stala se pro ni velkou záhadou. Od té doby se Clary setkávala, ačkoliv proti své vůli, s Jacem - Lovcem stínů.

Clary s lovci nechtěla mít nic společného, neměla však na vybranou. Záhadní lovci stínů ji zachránili život při útoku tvora, který nebyl z našeho světa. Při tomto boji o vlastní život zmizela Claryina matka. Lovci stínů jsou odhodláni zjistit, co je Clary ve skutečnosti zač a kam její matka zmizela.

V té chvíli se Clary ocitá v temném světle lovců stínů, jejichž jedinou náplní práce je ochránit náš svět před tvory z podsvětí. Během pá-

trání po tom, kým Clary je, lovci zjistili, že je pro ně nesmírně důležitá. Hluboko v její hlavě jsou ukryty potlačené vzpomínky, které by jim pomohly v jejich práci. A jakoby toho už tak nebylo málo, v Claryině srdci se dostává na své místo krasavec Jace.

Vždy, když se Clary dopracuje k nějaké odpovědi, objeví se mnoho dalších otázek. A s pravdou přichází stále nové a nové nebezpečí. Vždyť Clary byla vždy normální dívka, nikdy nezažila nic výjimečného.

Vrátí se Clary k normálnímu životu se svou matkou, nebo je odsouzena k životu plnému krve, strachu a nebezpečí?

V knize Město z kostí vás zcela pohltí svět plný magie a nadpřirozena. Nečekejte ale nic ve stylu Twilight. V knize najdete pořádně akční příběh, u kterého se vám bude zatajovat dech. Celý příběh je okouřen menší lovestory. Postavy z knihy si jistě oblíbíte, každá z nich má skvěle propracované osobnosti. Já jsem si zcela zamilovala Jace. Při pohledu na něj se začnou podlamovat každé dívce kolena. Je obhacen pořádnou dávkou sarkasmu a sebevědomí. Sebevědomí má ale oprávněně, je nejlepší lovec stínů, nezná strach a porážku. Někomu by se jeho přehnané ego nemuselo líbit, k jeho postavě to ale dokonale sedí. Pod maskou nebojácného, vždy naprosto klidného Jace, se skrývá mnoho bolesti a utrpení. Dělá však všechno pro to, aby ho nikdo neznal takového, jakým je uvnitř.

Nově je natočený film město z kostí, knize se však nevyrovná. Já ji četla už 4x a stále mě neomrzela. Vřele doporučuji!

Lucie Horáčková

Snad každý z nás touží po tom, aby v něčem vynikal, nebo se od ostatních alespoň trochu lišil. Ani usměvavá maturantka Lucka Horáčková není výjimkou, a tak se rozhodla, že si své oblečení bude šít sama. K tomuto rozhovoru jsme si ji vybraly, protože k vytvoření vlastního oblečení je potřeba velká dávka talentu.

Doslechly jsme se, že krásně šiješ, jak jsi k tomu přišla?

Šít jsem začala asi před 3 lety, kdy mě napadla myšlenka, že bych si mohla vyzkoušet šít oblečení. Nebavilo mě kupovat si trička, které oblékaly další 2 holky ve škole. Chtěla jsem zkusit, jestli bych něco takového dokázala sama. Začátky byly těžké, jako je to u všeho. Naštěstí mi hodně pomáhala a celé mě to naučila mamka, která šila krásně. Začínala jsem šitím závěsů a postupně, přes nejjednodušší halenky, sukně a kraťasy, jsem se pracovala až ke složitějším letním i společenským šatům a kalhotám. Nejdůležitější na celém šití je udržet si pozornost, pevné nervy a trpělivost, která mi občas chybí.

Chtěla bys někdy šít pro lidi a mít třeba svůj vlastní obchod?

Šít ve velkém a pro cizí lidi by mě nebavilo. Ráda si ušiju jedinečný a zajímavý model, který mám jenom já a nepotkám v něm půl města. Dále mi dělá radost vytvořit něco originálního pro svou sestru nebo kamarádky, které to náležitě ocení.

Výtvar, na který jsi doposud nejvíce pyšná?

Každý můj výtvar mi udělá velkou radost, a když se mi povede, jsem z něj nadšená a ráda ho nosím. Ale nejvíce pyšná jsem na své maturit-

“Nikomu nechci vnucovat svůj styl a své představy o módě.”

ní šaty. Nejsou nijak přezdobené, ani zvlášť výrazné, ale jsou originální, a splňují mou představu o šatech na takovou událost. Nejvíce mě na nich těší, že na svém maturitním plese budu mít svůj vlastní model, což mnoho maturantek nemůže říct.

Čím by ses jednou chtěla stát? Uvažuješ třeba o tom, že bys byla módní návrhářkou?

Šítí mě velice baví, ale pouze jako koníček a odreagování od každodenních starostí. Ráda chodím hezky oblékaná, ale nikomu nechci vnucovat svůj styl a své představy o módě. Být módní návrhářkou mě nikdy nelákalo a nikdy jsem o tom nepřemýšlela, i když hodně lidí si to o mně myslí. Od jedné mé kamarádky, která tento obor studuje, vím, jak je těžké prosadit se a vyniknout v tomto oboru a jak je náročné připravit originální modely na módní přehlídku. Jednou jsem měla tu možnost a předváděla jsem její modely. Byl to krásný zážitek, na který nezapomenu, ale když jsem viděla kolik je kolem toho starostí, odradilo mě to ještě více od této profese. Raději si budu šít pouze pro své účely.

Záleží ti na tom, do čeho se oblečeš?

Na výběru oblečení mi samozřejmě záleží a baví mě sledovat módní trendy. Nesnažím se nikoho napodobovat, ani mě nikdo neinspiruje. Koupím nebo si ušiju to, co se mi líbí, a myslím si, že by mi mohlo

slušet. Souhlasím s tím, že to, co má člověk na sobě, charakterizuje jeho osobnost. Každý si vybere oblečení podle svého vkusu, své nálady a podle toho, v čem se cítí nejlépe; částečně to odráží i charakter člověka.

Co se do tištěné verze rozhovoru nevešlo, najdete na www.casopisgym.cz

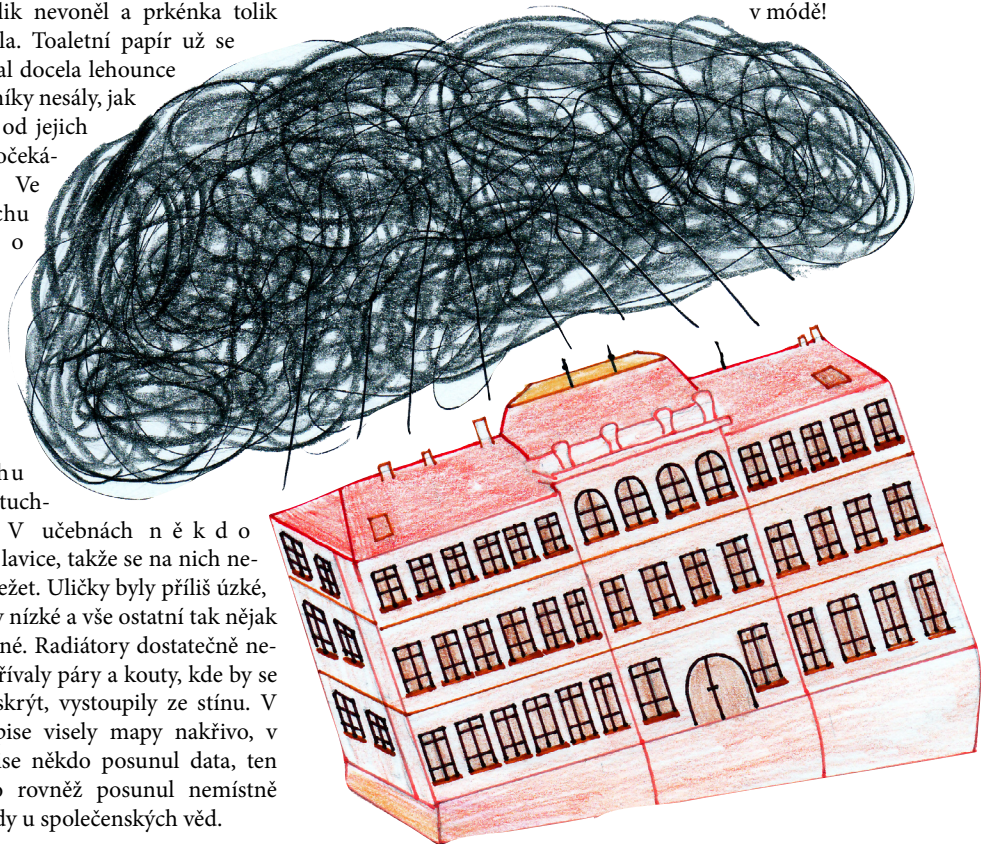
Skandál. Škola se pohnula! Při bližším pohledu byla po prázdninách viditelně nakřivo minimálně o několik milimetrů. A její barvy oprýskaly a vybledly. Kavky už nelétaly tak ladné a jejich hnízda byla vyklována ledabyle. Vchodové dveře trhavě zavržaly. V automatu někdo křivě vyskládal bagety; nezarovnané působily přímo odpudivě. Vedlejší automat vydával pomačkané kelímky. Do toho vše začaly, i přes urputné škrabání, propadávat mince. Světla na chodbách začala svítit jaksi podivně a mdle. Bílá na stěnách nebyla dost bílá. Na záchodech se už nesplachovalo tak zlehka jako dřív. Ani posezení už nebylo jaksi ono, pach už tolik nevoněl a prkénka tolik nehřála. Toaletní papír už se netrhal docela lehounce a ručníky nesály, jak by se od jejich froté očekávalo. Ve vzduchu bylo příliš

prachu a zatuchlosti. V učebnách někdo zařídil lavice, takže se na nich nedalo ležet. Uličky byly příliš úzké, stropy nízké a vše ostatní tak nějak podivné. Radiátory dostatečně nerozehřívaly páry a kouty, kde by se dalo skrýt, vystoupily ze stínu. V zeměpise visely mapy nakřivo, v dějepise někdo posunul data, ten někdo rovněž posunul nemístně základy u společenských věd.

V matematice se už nedalo násobit tak elegantně jako dřív a ve fyzice se příliš vychýlily nezbytné odchylky. Jazykářům ztěžkl přízvuk a do prostých vět se vloudila nepravdivost. V biologii začaly podivně pelichat vycpané exponáty. V tělocviku se přestalo skákat daleko a vysoko, někdo navíc podhustil všechny míče. Ve výtvarně vybledly barvy, hudebníci začali být z falešných tónů docista rozladění. V obou počítačových učebnách se rozhučely větráky nad únosnou mez a popraskaly lampy. Nejhůře dopadla chemie, ve které přestaly rozežírat kyseliny. Vedení sprásklo nedostatečně ruce a ještě více nedostatečně zalomilo rukama, aby

poté povolalo pana školníka, který přijel ve vybledlém černém triku, a poprvé v dějinách pozdě. Všichni se nato vydali do psychologické poradny, kde našli zhroucenou psycholožku bez bonbonů a jakychkoli rad. Zmatení a nesví se rozhodli vyhlásit ředitelské volno, rozhlas však pouze cosi zachřčel a zhasl. Študákům to bylo ostatně docela jedno, protože se jim podařilo pospávat na seřezaných lavicích. Poslední nadějí se stala paní Lišková, která se pokusila vše špatné smazat, místo toho ale vše ještě více rozetřela. Vše bylo zkrátka špatně. A vše je špatně.

Protože kritizovat, kritizovat je teď v módě!

ZE SVĚTA MÓDY

PAPUA

BEDERNÍ
ROUŠKA
OD
LACOSTE

JAPONSKO

KIM,
ONO
TO
JE!

INCEPTION - WE DON'T CARE FIG

FRUIT OF
THE
LOOM

SAUDSKÁ
ARA'BIE

BURKA
MODEL
ADIDAS

JAKUTSKO

EXPORT
BY KARA
TRUTNOV

TANZÁNIE

Koupím vše
ošuntělé.

Louis Vuitton

Sample Copies and Premium Lists
on application.

TO ADVERTISERS.

The large and increasing circulation
of THE CATHOLIC MIRROR, more espe-
cially in this City and in the Southern
and Western States, offers great ad-
vantages to advertisers. Our patrons
are the solid people of the country.
Terms reasonable. Send for rates.

Kdo navrhne
sedm kostýmů?
Zn. Levně.

Donna Karan

paper discontinued until all arrears
are paid, except at the discretion of
the publisher. Agents are not
authorized to discontinue a paper.

Those who remit money to us
should in every case procure a P. O.
order, where it can be done, or a check
on some bank. Otherwise, if the
money is lost, we will not be respon-
sible.

Máte ještě latex?

Thierry Mugler

ington every week. His headquarters
in Washington will be at Mrs. Broome's
Catholic Bookstore, 612 Ninth Street
N. W., where subscriptions and ad-
vertisements will be received and col-
lections made. Any courtesy extended
will be appreciated by THE
MIRROR.

Odškrtíme
vaše starosti!

Nike

the and Virgin. Martyrs.
Sunday, 17.—Saints—Sunday
after Palm—East of the
Seven Rivers.
Monday, 18.—St. Joseph of Cupertino,
Martyr.
Tuesday, 19.—St. Januarius, Bishop
and Martyr.
Wednesday, 20.—St. Eustace and
Martyr.

Daruji XXXXL
triko s potiskem.

Helena Růžicková

UNDERLIES. SELF-GOVERNMENT,
AND SELF-DEAL.

When his Satanic Majesty, who
was "a murderer from the begin-
ning," "and the father of lies,"
undertook to open the eyes of our
first mother, Eve, by stimulating her
ambition, "you shall be as gods,
knowing good and evil,"

employed later, in the seduction
of millions of her children. Like
Eve, they learn too late, alas! the
value of the inducements held out
to allure her weak children from
their allegiance to God. Nor does
the subject-matter of this discussion
form an exception to the usual

Pomůžeme vám
vyjít z módy.

Marks & Spencer

teacher, and the assumption of a
new teacher—the Bible alone—as
their newly-fledged oracle.

The sagacity of the evil one fore-
saw but the brilliant success of this
maneuver. Nor did the result
fall short of his most sanguine ex-
pectations.

A bold and adventurous spirit
was alone needed to head the ex-
pedition. Him his Satanic Maj-

Je libo úpletek?

Gucci

loquies with Satan on various oc-
casions, are testified to by Luther
himself—a witness worthy of all
credibility. What the agency of the
Serpent tended so effectually to
achieve in the Garden, the agency
of Luther achieved in the
Christian world.

"Give them a pilot to their wander-

Hledá se šef!

Hugo Boss

by the Evil One in his raid on the
Church of Christ was the destruc-
tion of Christianity, we are now
engaged in sifting the means
adopted by him to ensure his suc-
cess therein. So far they have
been found to be misleading, self-
contradictory and fallacious. We
will now proceed with the further
investigation of this imposture.

Prodám dvanáct
proužků.

Adidas

never having once, by command
or practice, hinted at a desire on
His part to change the day by the
substitution of another; and hav-
ing called special attention to the
conduct of the Apostles and the
holy women, the very evening of
His death, securing beforehand
snice and ointments "to be used

Prodám batiko-
vanou burku.

Betty Mahmood

Vyměním korzet
za sukni.

Coco Chanel

and the Greeks." The Gentile con-
verts were, as we see from the text,
equally instructed with the Jews,
to keep the Saturday, hav-
ing been converted to Christianity
on that day, "the Jews and the
Greeks" collectively.

Having also called attention to
the texts of the Acts (9), bearing
on the exclusive use of the Sab-
bath by the Jews and Christians

Daruji horu riflí.

Calvin Klein

attention to every instance wherein
the Sacred Record refers to the first
day of the week.

The first reference to Sunday af-
ter the resurrection of Christ is to
be found in St. Luke's Gospel, 24
ch., from 33 to 40 vs., and in St.
John's, 20 ch., 10 vs.

Upněte se na
nezávislost!

Gianni Versace

not a hint given of prayer, exor-
tation, or the reading of the Scrip-
tures, but it indicates the utter
demoralization of the Apostles by
informing mankind that they were
buddled together in that room in
Jerusalem "for fear of the Jews,"
as St. John, above quoted, plainly

Prodám zcela
novou černobí-
lou tiskárnu.

Benetton

from the gathering on Easter Sun-
day evening. This would have
furnished a golden opportunity to
the Redeemer to change the day
in the presence of all His Ap-
ples, but we state the simple fact
that, on this occasion, as on Easter

Prodám sandále
i s ponožkami.

Igor Nant

ford to our Biblical Christian breth-
ren a vestige of hope that Sunday
substitutes, at length, Saturday? For
when we inform them that the
Jews had been keeping this Sunday
for 1500 years, and have been
keeping it eighteen centuries after
the establishment of Christianity,
at the same time keeping the
weekly Sabbath, there is not to be

day after the Passover, which was
called the Sabbath of weeks, con-
sisting of seven times seven days;
and the day after the completion
of the 7th weekly Sabbath Day,
was the chief day of the entire
Festival, necessarily Sunday.
What Israelite would not pity the
cause that would seek to discover

Věnuji dvouřadě
sako s klopami.

Yves Saint
Laurent

rebellion against his God, and his
teacher, the Bible?

Once more, the Biblical apolo-
gists, but for the change of day, call
our attention to the Acts, 20th
chapter, 6th and 7th verses: "And
upon the first day of the week, when
the disciples came together to break

Koupím kůže.
Zn. Jakékolí.

Sophia Loren

2d chapter, 46th verse: "And
they, continuing daily in the Tem-
ple, and breaking bread from
house to house," etc. Who does
not see at a glance, that the text
produced to prove the exclusive
privilege of Sunday, vanishes
into thin air—an *ignis fatuus*—

Prodám ochoče-
ného krokodýla.

Lacoste

apparently leaning towards a substitu-
tion of Sunday for Saturday. It
is taken from St. Paul's 1 Ep. Cor. 16th
chapter 1st and 2d verses.

"Now concerning the collection for
the saints," "On the first day of the
week, let every one of you lay by him
in store," etc. Presuming that the re-
quest of St. Paul had been strictly

Kdo si to vezme
za mne na triko?

Barack Obama

ner was to reason in the Synagogue
every Sabbath, interposing the name
of the Lord Jesus," etc., Vers 18th
chapter 3th verse. What more absurd
conclusion than to infer that reading
of the Scripture, prayer, exhortation,

Nabízím bílý
overall.

Mick Jagger

Postrádáte
šarm?

Giorgio Armani

of the sacred body of their Master
would interfere with the strict ob-
servance of the Sabbath, the keeping
of which was paramount, and it
can be shown that the Sabbath day
immediately preceding the Sunday
our text had not been kept (which
would be false, inasmuch as every
Sabbath had been kept) the request
St. Paul to make the collection on
Sunday remains to be classified with

Sháním nutně
modrobílé pru-
hované triko!

Jean Paul Gaultier

from these texts, that, so far, with
shadow of pretext can be found in the
Sacred volume for the Biblical sub-
stitution of Sunday for Saturday; it
only remains for us to investigate
the meaning of the expression
"Lord's Day" and "Day of the Lord,"
to be found in the New Testament.

Vyprodávám
šatník!

John Galliano

The Catholic Congress has been
the marvellous success anticipated,
even more. Chicago's newspapers
have been filled from day to day with
accounts of the proceedings of this
vast and momentous convocation—by
far the most important since the
opening of the World's Fair. And Chi-
cago has exerted herself to the utmost

Móda? My jsme
ti praví!

Levi Strauss

tions shown the distinguished
churchmen and laymen so liberal and
spontaneous, that we realize anew
the dignity, power and influence of
the church in this country. And
from how small a beginning it has
grown!

The Chicago Herald, in its de-
scription of the opening cer-

Prodám kalhoty.

Zn. Jsou mi
krátké.

Václav Havel

two white men, the latter being named
Marquette, the famous Jesuit, and his
fellow companion, Father Joliet.
"On the glittering sands of Lake
Michigan, surrounded by the chiefs
of the great tribe of Illinois, the
white waves sobbing a soft "Te Deum,"